

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ
ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ
ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ

Ν. ΠΙΚΟΝ.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

Οδός Πατησίων, αριθμός 3, παρά το τυπογραφείον τῆς «Κορίνθης»

Αι συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματέστην καὶ χαρτονομημάτων

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΑΠΟΜΝΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ ΣΚΕΛΕΤΟΥ, (μετὰ εἰκόνας), μυθιστορία Ἰσπανικὴ (Συνέχεια).
— Η ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΜΟΝΣΟΡΩ, μυθιστορία Ἀλεξάνδρου Δουμά. (Συνέχεια καὶ τέλος).
— ΦΟΒΕΡΑ ΔΟΚΙΜΑΣΙΑ (συνέχεια καὶ τέλος.)

ΕΤΗΕΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

Προσληρωτέα

Ἐν Ἀθήναις: φρ. 5, ἐν ταῖς ἡμέραις 6.
Ἐν τῷ ἑξαετηρικῷ φρ. χρυσῷ 10. Ἐν Ῥουσίᾳ φρέβλια 4.
ΦΥΛΑΑ προηγούμενα λεπτὰ 20.

Ἡμέραν τινὰ δὲν ἠδυνήθη νὰ εἶη ἡμᾶς πλέον. (Σελ. 515).

Ἄπὸ τοῦ ἐπομένου φύλλου ἀρχόμεθα δημοσιεύοντες, εἰς τὰ «Ἐκλεκτὰ Μυθιστορήματα», μετὰ καλλιτεχνικῶν εἰκόνων, τὸ ἄριστον καὶ δραματικώτατον ἔργον τοῦ Ἑρνέστου Δωδέ :

ΙΩΑΝΝΗΣ Ο ΕΠΑΙΤΗΣ

ΑΠΟΜΝΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ ΣΚΕΛΕΤΟΥ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΙΣΠΑΝΙΚΗ

ΜΑΝΟΥΗΛ ΦΕΡΑΪΝΑΝΔΟΥ ΓΟΝΖΑΛΕΣ

(Συνέχεια καὶ τέλος· ἴδε προηγούμενον ἀριθμὸν).

— Μίαν νύκτα, εἶπεν ὁ Μιαντουκατούκ τῇ Κλάρα, ἥσο μετὰ τοῦ ἀνδρός, τὸν ὁποῖον ἀγαπᾷ, ἐντὸς δωματίου, ὅπου ἐφρόνεις, ὅτι οὐδεὶς σὲ ἤκουεν.

— Ἄ! ἀνεφώνησεν ἡ νεκρὰ χήρα, μετὰ τοῦ Ζέα!

— Τοῦ ὁποίου εἰσέτι ἐρᾷσαι.

— Μίαν λέξιν, κύριε, μίαν λέξιν: εἰσθε πραγματικῶς ἄνθρωπος ζῶν;

— Ψηλάφησόν με καὶ πιστευσόν, ἀπεκρίθη ὁ Μιαντουκατούκ, συγκεκινημένος.

— Καὶ εἰσθε... πατήρ μου; . . προσέθετο ἡ Κλάρα, οὐχ ἦττον συγκεκινημένη.

— Ἐὰν δὲν ἤμην... ἐὰν δὲν ἦσο θυγά-

τηρ μου, διὰ τί θὰ ἠρχόμην εἰς τὴν Εὐρώπην; Σοὶ ἐπαναλαμβάνω ὅμως, Κλάρα, κόρη μου, ὅτι ἐπεθύμουν νὰ συνδιαλεχθῶμεν εἰς μέρος, ὅπου νὰ μὴ κατασκοπεύμεθα, εἰς τὸ δωμάτιον, εἰς τὸ ὁποῖον εἶχες ἐγκλεισθῆ μετὰ τοῦ Ζέα.

— Καὶ ὅμως, ἐκείνην τὴν νύκτα, ἠκροσθὲ τις ἡμῶν.

— Ὁ Λοπέ; εἶχε διπλὰς κλειδάς ὄλων τῶν θυρῶν τῆς εἰκίας σου.

— 'ΑΙ ὁ Λοπές! ὁ ἀπεχθὴς ἐκεῖνος ἀνὴρ! Εἰσθε βέβαιος, ὅτι δὲν θὰ ἐπανεέλθει; ὅτι ἡ ἀπουσία τοῦ δὲν εἶναι πονηρὸν μέσον, ἵνα ἴδῃ ὅποιαν χρῆσιν θέλω ποιήσει τῆς ἐλευθερίας μου;

— Ὁ Λοπές δὲν δύναται νὰ κατασκοπεύσῃ ἡμᾶς, διότι ἀπέθανεν.

— Ἀπέθανεν! Εἰσθε περὶ τούτου βέβαιος;

— Ὁ Μιαντουκατοῦκ ἐμειδίασεν ἀπαισιῶς.

— Πρὸ πολλοῦ εἶχε καταδικασθῆ. Ὁ Λοπές, τὸν ὅποιον ἀφρονὸν νὰ ζῆ, διότι μοι ἐχρησίμευσεν ὡς φύλαξ σου, ὅστις ὅμως ἐτόλμησε νὰ γίνῃ τυραννὸς σου, ὁ Λοπές ἀπέθανεν. Ἐγὼ αὐτός, μέγας ἀρχηγὸς τῆς ἐρήμου καὶ κύριος τῆς ζωῆς τοῦ, ἐνεταφίασα αὐτόν. Ὅχι, ὁ Λοπές δὲν δύναται νὰ κατασκοπεύσῃ ἡμᾶς ἄς υπάγωμεν εἰς ἐκεῖνο τὸ δωμάτιον, ἄς υπάγωμεν, Κλάρα.

Ἐκεῖνη ἔλαβε φῶς, παρακολουθουμένη δ' ὑπὸ τοῦ Μιαντουκατοῦκ, διήλθε διάφορα δωμάτια, τῶν ὁποίων ἔκλεισε τὰς θύρας μεθ' ὅσας ἐπιμελείας θὰ τὸ ἐπραττεν, ἐὰν συνωδεύετο ὑπὸ ἐραστοῦ.

Ὁ Μιαντουκατοῦκ, εἰσελθὼν εἰς τὸ προδιωρισμένον δωμάτιον, ἔστη ἐνώπιον τῆς εἰκόνης τοῦ Ἀγγέλου Λέμου.

— Ἴδού τί ἐκ σοῦ ἀπομένει ἐπὶ τῆς γῆς, εἶπεν, ἀτενίζων τὴν εἰκόνα μετ' ἀγρίας χαρᾶς ἡ εἰκὼν σου καὶ ἡ κόμη σου μεταξύ τῶν κομῶν τῶν ἐχθρῶν μου.

— Καὶ ὑμεῖς! .. ἀνεφώνησεν ἡ Κλάρα.

— Πῶς! δὲν ἐπέδραμε κατὰ τῶν ἡμετέρων;

— Τῷ εἶχετε ἀρπάσει τὴν ἀδελφὴν του.

— Ἰνὲς! .. Δυστυχῆς Ἰνὲς! .. Ἄλλ' ὁ ἀνθρώπος οὗτος ἦτο ἐχθρὸς μας . . . αὐτός . . . ἐφόνευσεν τὴν μητέρα σου . . .

— Ἄ!

— Αὐτὸς σὲ ἀπήγαγε καὶ σ' ἔφερε μεταξύ τῶν λευκῶν . . . Μὴ ἀρκεσθεῖς δ' εἰς τοῦτο, σ' ἐνουμφεύθη . . . Ἐπρεπε ν' ἀποθάνῃ καὶ ἀπέθανεν.

— Ἄλλ' ἡ θυγάτηρ μου . . . τί ἔπρατιεν ἡ δυστυχῆς θυγάτηρ μου;

— Ἀφοῦ δὲν ἠδυνάμην νὰ σ' ἐπαναφέρω εἰς τοὺς λειμῶνάς μας, διότι οἱ λευκοὶ σὲ εἶχον ἐκνευρίσει, ἀπεφάσισα νὰ λάβω πλησίον μου τὴν ἐγγονὴν μου καὶ ν' ἀνακτήσω ἐν αὐτῇ τὸ αἷμά μου, μολονότι μεμιγμένον μετὰ τοῦ αἵματος τῶν ἐχθρῶν μου.

— Τί ὅμως ἐγένεν; ἀνέκραξεν ἡ Κλάρα. Μήπως τυχὸν εἶναι ἡ ὠραία κυρία, ἣτις σὰς συνώδευσεν εἰς τὸν τελευταῖον χορὸν μου;

— Ὅχι. Ἀλλὰ καὶ ἡ Ἀδελαῖς εἶναι ἐγγονὴ μου.

— Ἐγγονὴ σας; Ἐχω, λοιπόν, ἀδελφὴν;

— Ναί, τὴν ἐκ τῆς Ἰνὲς Λέμου γεννηθεῖσαν θυγατέρα μου, ἣτις ἐγνώρισεν τὸν Λοπές καὶ ἔτεκε τὴν Ἀδελαῖδα.

— Δὲν ἐννοῶ καλῶς.

— Ἡ θυγάτηρ σου ἡ ἐγγονὴ μου ἀπέθανεν.

— Ὡ! δυστυχῆς τέκνον! ἀνέκραξεν ἡ

Κλάρα, ἐν ἡ ἀνεγεννήθη ἡ μητρικὴ στοργή.

— Οὕτως ὁ Θεὸς ἠθέλησεν . . . Ἄλλ' ἄς καθαρῶς μὴν τὴν συγγενεὶν μας.

Εἶχον ἀπαγάγει τὴν ἀδελφὴν τοῦ Λέμου καὶ ἐξ αὐτῆς ἐγεννήθη ἡ ὠραία Παρθένος-τῆς-Αὐγῆς, ἐπομένως αὕτη ἦτο ἀδελφὴ σου.

Ἡ Παρθένος-τῆς-Αὐγῆς, ἐρασθεῖσα τοῦ Λοπές, ἔτεκε θυγατέρα, κατὰ τῆς ὁποίας τὴν γέννησιν ἀπώλεσε τὴν ζωὴν.

Ἡ θυγάτηρ αὕτη, ἣτις εἶναι ἀνεψία σου καὶ ἐγγονὴ μου, ζῆ εἰσέτι.

Αὕτη εἶναι ἐκεῖνη, τὴν ὁποίαν ὠδήγησα εἰς τὸν χορὸν, ὅπως σὲ ἀντικαταστήσῃ ἐν τῇ καρδίᾳ τοῦ Ζέα, ὅπερ ἐπέτυχον. Ἡ τόσον ἐπικίνδυνος ὠραία ἐκεῖνη νέα, ἡ ἐγγονὴ μου, φαίνεται ὅτι εἶναι καὶ σύζυγός μου.

— Διατί ὁ παραδοξὸς οὗτος τυπικὸς γάμος;

— Διότι ἐγώ, μισῶν τοὺς λευκοὺς, ἠθέλησα νὰ ἐμποδίσω αὐτὴν τοῦ νὰ νυμφευθῆ λευκόν, ὅπως μὴ ἀναγκασθῶ νὰ φονεύσω αὐτόν, ὡς ἐφόνευσεν τὸν Λέμον.

— Ἄ!

— Οὗτος εἶναι ὁ λόγος, ὅστις με ὤθησε νὰ ἐπιτύχω τὴν ὑπὸ τῆς Ἀδελαῖδος σαγήνησιν τοῦ Ζέα, τὸν ὅποιον ἀγαπᾶς καὶ ὅστις ἠδύνατο νὰ γίνῃ σύζυγός σου.

— Ὡ! πάτερ μου! ἐάν, ἀπατωμένη . . . ἀγνοῦσα τοὺς ἐνοῦντας ἡμᾶς ἱεροὺς δεσμούς, ἐπεβουλεύθη τὴν ζωὴν σου, μὴ ἐκδικηθῆτε κατ' ἐμοῦ, καταδικάζων με εἰς τὴν ἀπελπισίαν.

— Ὅχι, δὲν ἐπεβουλεύθη σὺ τὴν ζωὴν μου, δὲν μ' ἐτραυματίσας σύ.

— Ἄλλ' ὅμως ἐτραυματίσας ἀνθρώπων.

— Ναί, ἕνα Πίντον, ἀπατηθέντα ὑπὸ τοῦ Λοπές.

— Ὡ! Πῶς συνέβη ὅμως, ὅτι ὤθησα ὑμᾶς, ἐνῶ ἦσθε ἡμιθανῆς;

— Ἡ χεὶρ τοῦ Θεοῦ σὲ ὠδήγησε πρὸς τὸ μέρος μου.

— Εἶναι ἀληθές;

— Κλάρα, οἱ λευκοὶ ἀμφιβάλουσι περὶ τῆς ἀληθείας τῶν λόγων τῶν πατέρων τῶν . . . οὐδέποτε ἐρυθρόδερμος ἀμφέβαλεν εἰς τοὺς λόγους πρεσβύτου.

— Ἄ! συγγνώμην, πάτερ μου, συγγνώμην! Ἡσθάνθη τόσον σκληρὰς τύψεις συνειδότος, εἶδον τὸσάκις ἐμφανιζόμενόν μοι αἰμόφυρτον φάντασμα, ὥστε εἶναι νέα δι' ἐμὲ ζωὴ τὸ νὰ αἰσθάνωμαι ἐμαυτὴν ἀπηλλαγμένην τοῦ φρικώδους βάρους, τὸ ὅποιον ἐπέβη τὴν συνειδήσιν μου. Ὡ πάτερ μου, πάτερ μου.

— Ναί, ἀγαπῶν σε πατήρ, τὸν ὅποιον ὁ Θεὸς ἠλέησεν, ἀποδοὺς αὐτῷ τὴν ἀγαπητὴν θυγατέρα του, ἀγνὴν καὶ ὠραίαν ὡς ἀνθος τοῦ ἀγροῦ.

— Περί τίνος Θεοῦ ὁμιλεῖτε, πάτερ μου;

— Περί τοῦ μόνου Θεοῦ, τοῦ ὑπὲρ τῶν ἀνθρώπων θυσιασθέντος Ἰησοῦ, τοῦ Θεοῦ τοῦ Εὐαγγελίου.

— Πάτερ μου! ἀνεφώνησεν ἡ Κλάρα ἕξαλλος ἐκ τῆς χαρᾶς καὶ ἐναγκαλισθεῖσα αὐτόν.

— Ναί, ὅπως παρακολουθήσω τὸν Λοπές, ὅστις ἔφρουγε μαζύ σου, ὅπως μένω

πλησίον τῆς ἀξιολατρεύτου θυγατρὸς μου, διότι οἱ ἀγριοὶ, Κλάρα, ἀγαπᾶσι τὰ τέκνα τῶν, ὅσον δὲν εἶναι ἱκανοὶ ν' ἀγαπᾶσιν αὐτὰ οἱ κάτοικοι τῶν μεγαλοπόλεων, ὅπως εἶμαι εἰς θέσιν νὰ σε βλέπω ἐνίοτε, ἐδέησε ν' ἀποτινάξω τὴν σκληρὰν δορὰν μου, γέρων δ' ἤδη, ἔμαθον ν' ἀναγνώσκω καὶ νὰ γράφω . . . ἔμαθον ὅ,τι μανθάνουσιν οἱ παῖδες τῶν λευκῶν. Δὲν εἶχον βαπτισθῆ, ἀλλ' ἔλεγον ἐμαυτὸν καθολικόν, ὅπως δύναμαι νὰ συζῶ μετὰ τῶν καθολικῶν ἐν τῷ βῆθει τῆς καρδίας μου ἐλάτρευον τὰ μωρὰ εἰδῶλα, τῶν ὁποίων ὑπάρχει βωμὸς εἰς ἐκάστην καλύβην τοῦ μεσημβρινοῦ Μεξικῶ.

Ἡμέραν τινά, περιήλθεν εἰς χεῖράς μου ἐν βιβλίον, γεγραμμένον μετὰ τὸσπε σοφίας καὶ παρότητος, ὥστε μὲ παρέσυρεν. Ἦτο ἡ ἀξιοθαύμαστος ἱστορία ἀνδρῶν σοφοῦ μεταξύ τῶν σοφῶν, ἰσχυροῦ μεταξύ τῶν ἰσχυρῶν, ταπεινοῦ μεταξύ τῶν ταπεινῶν. Ἐκεῖνος τὸ βιβλίον ἦτο τὸ Εὐαγγέλιον, ἐκεῖνος ὁ ἀνθρώπος ἦτο Θεός!

Ἐπαναλαμβάνων τὴν ἀνάγνωσίν του, ἐπίστευσα εἰς ὅ,τι ἐν ἐκείνῳ τῷ βιβλίῳ ἦτο γεγραμμένον πιστεύσας δ' εἰς αὐτό, ἐγνώρισαν τὸν Θεόν, τὸν ὅποιον λατρεύω.

Λατρεύων τὸν Θεόν, ἠσθάνθη τὴν δικαιοσύνην του, ἣτις ἐτιμῶρει ἐν ἐμοὶ τὸ ἔγκλημα τοῦ ἀγρίου καὶ ἣτις ἴσως θέλει ἐξακολουθήσει τιμωροῦσα αὐτὸ ἐν ὅλῃ τῇ γενεᾷ αὐτοῦ.

— Ὡ! πάτερ μου! ἀφοῦ γινώσκετε καὶ λατρεύετε τὸν Θεόν, διὰ τί μισεῖτε τοὺς λευκοὺς, τοὺς ἀδελφοὺς ἡμῶν;

— Διότι εἶναι ἐπίβουλοι καὶ μοχθηροί.

— Ὡ! Θεέ μου, Θεέ μου! Ἐνῶ δὲ πιστεύετε εἰς τὸ ὑπέρτατον Ὄν, ἐφόνευσαν τὸν Λοπές;

— Ὡ! Πῶς συνέβη ὅμως, ὅτι ὤθησα ὑμᾶς, ἐνῶ ἦσθε ἡμιθανῆς;

— Ἡ χεὶρ τοῦ Θεοῦ σὲ ὠδήγησε πρὸς τὸ μέρος μου.

— Εἶναι ἀληθές;

— Κλάρα, οἱ λευκοὶ ἀμφιβάλουσι περὶ τῆς ἀληθείας τῶν λόγων τῶν πατέρων τῶν . . . οὐδέποτε ἐρυθρόδερμος ἀμφέβαλεν εἰς τοὺς λόγους πρεσβύτου.

— Ἄ! συγγνώμην, πάτερ μου, συγγνώμην! Ἡσθάνθη τόσον σκληρὰς τύψεις συνειδότος, εἶδον τὸσάκις ἐμφανιζόμενόν μοι αἰμόφυρτον φάντασμα, ὥστε εἶναι νέα δι' ἐμὲ ζωὴ τὸ νὰ αἰσθάνωμαι ἐμαυτὴν ἀπηλλαγμένην τοῦ φρικώδους βάρους, τὸ ὅποιον ἐπέβη τὴν συνειδήσιν μου. Ὡ πάτερ μου, πάτερ μου.

— Ναί, ἀγαπῶν σε πατήρ, τὸν ὅποιον ὁ Θεὸς ἠλέησεν, ἀποδοὺς αὐτῷ τὴν ἀγαπητὴν θυγατέρα του, ἀγνὴν καὶ ὠραίαν ὡς ἀνθος τοῦ ἀγροῦ.

— Περί τίνος Θεοῦ ὁμιλεῖτε, πάτερ μου;

— Περί τοῦ μόνου Θεοῦ, τοῦ ὑπὲρ τῶν ἀνθρώπων θυσιασθέντος Ἰησοῦ, τοῦ Θεοῦ τοῦ Εὐαγγελίου.

— Πάτερ μου! ἀνεφώνησεν ἡ Κλάρα ἕξαλλος ἐκ τῆς χαρᾶς καὶ ἐναγκαλισθεῖσα αὐτόν.

— Ναί, ὅπως παρακολουθήσω τὸν Λοπές, ὅστις ἔφρουγε μαζύ σου, ὅπως μένω

πλησίον τῆς ἀξιολατρεύτου θυγατρὸς μου, διότι οἱ ἀγριοὶ, Κλάρα, ἀγαπᾶσι τὰ τέκνα τῶν, ὅσον δὲν εἶναι ἱκανοὶ ν' ἀγαπᾶσιν αὐτὰ οἱ κάτοικοι τῶν μεγαλοπόλεων, ὅπως εἶμαι εἰς θέσιν νὰ σε βλέπω ἐνίοτε, ἐδέησε ν' ἀποτινάξω τὴν σκληρὰν δορὰν μου, γέρων δ' ἤδη, ἔμαθον ν' ἀναγνώσκω καὶ νὰ γράφω . . . ἔμαθον ὅ,τι μανθάνουσιν οἱ παῖδες τῶν λευκῶν. Δὲν εἶχον βαπτισθῆ, ἀλλ' ἔλεγον ἐμαυτὸν καθολικόν, ὅπως δύναμαι νὰ συζῶ μετὰ τῶν καθολικῶν ἐν τῷ βῆθει τῆς καρδίας μου ἐλάτρευον τὰ μωρὰ εἰδῶλα, τῶν ὁποίων ὑπάρχει βωμὸς εἰς ἐκάστην καλύβην τοῦ μεσημβρινοῦ Μεξικῶ. Ἡμέραν τινά, περιήλθεν εἰς χεῖράς μου ἐν βιβλίον, γεγραμμένον μετὰ τὸσπε σοφίας καὶ παρότητος, ὥστε μὲ παρέσυρεν. Ἦτο ἡ ἀξιοθαύμαστος ἱστορία ἀνδρῶν σοφοῦ μεταξύ τῶν σοφῶν, ἰσχυροῦ μεταξύ τῶν ἰσχυρῶν, ταπεινοῦ μεταξύ τῶν ταπεινῶν. Ἐκεῖνος τὸ βιβλίον ἦτο τὸ Εὐαγγέλιον, ἐκεῖνος ὁ ἀνθρώπος ἦτο Θεός!

Ἐπαναλαμβάνων τὴν ἀνάγνωσίν του, ἐπίστευσα εἰς ὅ,τι ἐν ἐκείνῳ τῷ βιβλίῳ ἦτο γεγραμμένον πιστεύσας δ' εἰς αὐτό, ἐγνώρισαν τὸν Θεόν, τὸν ὅποιον λατρεύω. Λατρεύων τὸν Θεόν, ἠσθάνθη τὴν δικαιοσύνην του, ἣτις ἐτιμῶρει ἐν ἐμοὶ τὸ ἔγκλημα τοῦ ἀγρίου καὶ ἣτις ἴσως θέλει ἐξακολουθήσει τιμωροῦσα αὐτὸ ἐν ὅλῃ τῇ γενεᾷ αὐτοῦ.

— Ὡ! πάτερ μου! ἀφοῦ γινώσκετε καὶ λατρεύετε τὸν Θεόν, διὰ τί μισεῖτε τοὺς λευκοὺς, τοὺς ἀδελφοὺς ἡμῶν;

— Διότι εἶναι ἐπίβουλοι καὶ μοχθηροί.

— Ὡ! Θεέ μου, Θεέ μου! Ἐνῶ δὲ πιστεύετε εἰς τὸ ὑπέρτατον Ὄν, ἐφόνευσαν τὸν Λοπές;

— Ὡ! Πῶς συνέβη ὅμως, ὅτι ὤθησα ὑμᾶς, ἐνῶ ἦσθε ἡμιθανῆς;

— Ἡ χεὶρ τοῦ Θεοῦ σὲ ὠδήγησε πρὸς τὸ μέρος μου.

— Εἶναι ἀληθές;

— Κλάρα, οἱ λευκοὶ ἀμφιβάλουσι περὶ τῆς ἀληθείας τῶν λόγων τῶν πατέρων τῶν . . . οὐδέποτε ἐρυθρόδερμος ἀμφέβαλεν εἰς τοὺς λόγους πρεσβύτου.

— Ἄ! συγγνώμην, πάτερ μου, συγγνώμην! Ἡσθάνθη τόσον σκληρὰς τύψεις συνειδότος, εἶδον τὸσάκις ἐμφανιζόμενόν μοι αἰμόφυρτον φάντασμα, ὥστε εἶναι νέα δι' ἐμὲ ζωὴ τὸ νὰ αἰσθάνωμαι ἐμαυτὴν ἀπηλλαγμένην τοῦ φρικώδους βάρους, τὸ ὅποιον ἐπέβη τὴν συνειδήσιν μου. Ὡ πάτερ μου, πάτερ μου.

— Ναί, ἀγαπῶν σε πατήρ, τὸν ὅποιον ὁ Θεὸς ἠλέησεν, ἀποδοὺς αὐτῷ τὴν ἀγαπητὴν θυγατέρα του, ἀγνὴν καὶ ὠραίαν ὡς ἀνθος τοῦ ἀγροῦ.

— Περί τίνος Θεοῦ ὁμιλεῖτε, πάτερ μου;

— Περί τοῦ μόνου Θεοῦ, τοῦ ὑπὲρ τῶν ἀνθρώπων θυσιασθέντος Ἰησοῦ, τοῦ Θεοῦ τοῦ Εὐαγγελίου.

— Πάτερ μου! ἀνεφώνησεν ἡ Κλάρα ἕξαλλος ἐκ τῆς χαρᾶς καὶ ἐναγκαλισθεῖσα αὐτόν.

— Ναί, ὅπως παρακολουθήσω τὸν Λοπές, ὅστις ἔφρουγε μαζύ σου, ὅπως μένω

— Ἦ ἀπέθνησκον.
 Ὁ τρόπος, καθ' ἣν ἡ Κλάρα ἀπήγγειλε ταύτας, τὰς λέξεις, ἔκαμε τὸν Μιαντουκατοῦκ ν' ἀνασκιρτήσῃ.

— Μ' ἐκράτησε μόνος ὁ φόβος μήπως ἤθελε συμβῆ αὐτῷ δυστύχημα, μόνος ὁ ἐκ τοῦ Λοπές φόβος, πάτερ μου. Ὁ Λοπές ὅμως δὲν ὑπάρχει πλέον. . . εἰμὶ ἐλευθέρα. . . Ὑπέφερα καθ' ὅλον τὸν βίον μου. . . Ὡ πάτερ μου, πάτερ μου! ἐπιτρέψτέ μοι νὰ γενῶ ἐγὼ ἐπίσης εὐτυχής.

Ὁ Μιαντουκατοῦκ ἐσπόγγισε δάκρυ, διὰ τοῦ ἀντιστρόφου μέρους τῆς ρωμαλέας χειρὸς του.

Τὸ μόνον πάθος του ἦτο ἡ πρὸς τὴν θυγατέρα του στοργή. Ἐνόησεν, ὅτι αὕτη ἤρατο, δι' ὅλης τῆς δυνάμεως τῆς θελήσεως Ἰνδῆς, καὶ ἐνέδωκεν.

Ἡ Κλάρα, ἀποχωριζομένη τοῦ πατρὸς της, ἠσθάνετο ἐαυτὴν περηγορημένην καὶ εὐδαίμονα ἢ ἐλπίς προσμειδία αὐτῆ. Ἐκείνην τὴν νύκτα, τὸ πρῶτον, ἐκοιμήθη ἡσυχος περὶ τοῦ ἔρωτός της.

Τὴν ἐπιούσαν, μοι ἔγραψεν ἐπιστολήν. Μαθοῦσα δ' ὅτι ἤμην ἀσθενής, ἦλθε πρὸς ἐπίσκεψίν μου.

Ἐδέησεν ὅμως νὰ περιμείνῃ δέκα ἡμέρας.

Ἐπὶ τέλους, εὐρίσκετο ἐνώπιόν μου.

Μ' ἐμέθυσε, μὲ κατέστησε παράφρονα, ὥστ' ἐλησμόνησα καθ' ὅλοκληρίαν τὴν Ἀδελαίδα.

Τοῦτο δὲ προήρχετο ἐκ τοῦ ὅτι ἡ Ἀδελαίς δὲν ἦτο παρούσα. ἐνῷ ὑπῆρχε πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μου ἡ Κλάρα, λάμπουσα ἐκ τοῦ κάλλους, ἀσπίλος, ἐρώσα, ποιητική, θεία. . .

Ἀπεχωρίσθημεν ἠὲ χαριστήμενοι καὶ ἐρώμενοι ἀμοιβαίως.

Κατὰ τὴν πρώτην συνέντευξιν ἡμῶν, ἔσωσεν αὐτὴν ὁ Μιαντουκατοῦκ.

Νῦν δ' ἔσωσεν αὐτὴν ἡ ἀγνότης αὐτῆς καὶ ἡ ἰσχὺς τῶν θελημάτων της.

ΟΘ'

Τὴν ἐπομένην ἡμέραν, ἔλαβον ἐπιστολὴν τοῦ Μιαντουκατοῦκ, δι' ἣς μὲ προσεκάλει νὰ μεταβῶ εἰς τὴν ἔπαυλίν του.

Ἀφοῦ εἰδοποίησα τὴν Κλάραν, ὅτι δὲν ἤθελον δυνηθῆ νὰ ἴδω αὐτὴν, διότι εἶχον προσκληθῆ ὑπὸ τοῦ πατρὸς της, ἔσπευσα καὶ διηυθύνθη πρὸς τὴν κατοικίαν τοῦ Ἰνδοῦ, ὅπου, ἀφικόμενος, ἐγενόμην πάραυτα δεκτός.

Ὁ Μιαντουκατοῦκ ἐβηματίζεν ἐντὸς τῆς καλύβης του ἢ μάλλον ἐντὸς τοῦ πιστώως ἀναπαριστῶντος τὴν καλύβην του δωματίου, ἐν ᾧ ἄλλοτε μὲ εἶχεν ὑποδεχθῆ.

— Ἐχεις τύχην, Ζέα, μοι εἶπεν ἡ Κλάρα σὲ ἀγαπᾷ, ὡς οὐδεμία γυνὴ δύναται ν' ἀγαπήσῃ ἐρᾶται σοῦ εἰς τοιοῦτον βαθμόν, ὥστε, ἐκ τοῦ φόβου μὴ σπαράξω τὴν καρδίαν της, δὲν ἐτόλμησα νὰ εἶπω αὐτῆ, ὅτι εἶσαι ἄτιμος.

— Ἄς ἤμῃς ὅ,τι θέλεις, δὲν μὲ θεωρεῖς ἰκανόν ν' ἀγαπήσω τὴν θυγατέρα σου;

— Ναί, διότι, ἄλλως, ἔπρεπε νὰ μὴ ἔχῃς οὔτε ὀφθαλμούς, οὔτε καρδίαν.

— Ἡ Κλάρα εἶναι ἡ εὐδαιμονία τοῦ βίου μου. . .

— Ἡζεύρεις διατί συναινῶ εἰς τὴν γάμον σας. . . μολονότι εἶχον ἀπαγγεῖλει τὴν καταδικὴν σου, διότι ἐτόλμησας νὰ ὑψώσῃς ἐπ' αὐτῆς τοὺς ὀφθαλμούς σου; Ἴνα μὴ ἀπολέσῃ αὐτὴν. Οὕτως ἔχουσι πλασθῆ αἱ γυναῖκες! Ἐὰν δὲν γίνῃ ἰδική σου, θ' ἀποθάνει.

— Ἡ θυγάτηρ σου θὰ εἶναι ὁ ἄγγελος λυτρωτῆς μου.

— Ἄλλως, ἐπανέλαβεν ὁ ἀδιάλλακτος Μιαντουκατοῦκ, θέλεις ἀποθάνει βραδύτερον τούλάχιστον, θέλεις εἶναι εὐτυχής ἐπὶ τίνας ὥρας, ἀφοῦ τόσον ὑπέφερες!

— Ὅθ εἶναι εὐτυχής ἐφ' ὅσον ὁ Θεὸς μοι ἐπιτρέψῃ νὰ ζήσω.

— Τόσῳ τὸ καλλίτερον, διότι, καθ' ἣν ἡμέραν ἤθελες ἀναγκάσει αὐτὴν νὰ χύσῃ τὸ πρῶτον δάκρυ, θέλεις διαγραφῆ ἀπὸ τῆς βίβλου τῶν ζώντων.

— Διατί ὅμως φρονεῖς, ὅτι δὲν θέλω καταστήσει εὐτυχῆ τὴν θυγατέρα σου, ἐὰν με ἀγαπᾷ;

— Ἴσως. . . Ὁ Θεὸς καὶ ὁ χρυσὸς κάμνουν ἐνίοτε θαύματα. Ἡζεύρεις τί σοι δίδω μετὰ τῆς θυγατρὸς μου;

— Ἐνα ἄγγελον.

— Σοὶ δίδω μίαν γυναῖκα. . . καὶ πλοῦτον ὅποιον οὐδέποτε ἔφαντάσθης. . .

Ἰδέ. . .

Ὁ Μιαντουκατοῦκ ἀφῆρεσε τὸν λίθον τῆς ἐστίας τῆς καλύβης, ὑπὸ τὸν ὅποιον ὑπῆρχε χρηματοκιβώτιον.

Ἡνέφωξεν αὐτὸ καὶ ἔμεινα ἔκθαμβος πρὸ τοῦ ἐμφανισθέντος εἰς τὴν ὄρασίν μου θησαυροῦ. Τότε, ἐνεθυμήθη τὴν Ἀδελαίδα καὶ τὸ φάρμακον τοῦ ἱατροῦ Βιλδάλ καὶ ἐφροιάσα, χωρὶς ν' ἀντιληφθῶ ἀκριβῶς τί ἠσθάνομην διετέλουν ὑπὸ τὴν ἐντύπωσιν ἀορίστου περὶ τοῦ μέλλοντος προαισθημάτων.

Τί μ' ἐνδιέφερον ὁ θάνατος τοῦ Μιαντουκατοῦκ; Ὅχι, δὲν ἦτο τοῦτο.

Ὡς πρὸς τὴν Κλάραν. . .

Ἐνόμιζον ἐμαυτὸν ἀρκούντως ἰσχυρόν, ὥπως ὑπερασπίσω αὐτὴν. . . διότι ἡ Ἀδελαίς μοι ἐφαίνετο τρέφουσα ἀσπονδὸν μίσος κατ' αὐτῆς.

Τοῦτο δὲ προήρχετο ἐκ τοῦ ὅτι ἡ Κλάρα δὲν ἦτο πλησίον μου, κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν.

— Δὲν μοι ὑπολείπεται μακρὰ ζωὴ, εἶπεν ὁ Μιαντουκατοῦκ ἄλλ' ἐὰν ἔτι ἔζω ἐπὶ μακρότατον χρόνον, οὗτος ὁ θησαυρὸς ἤθελεν εἶναι ἀνεξάντλητος. Ἀφοῦ εἶσαι, οὕτως εἶπεν, ὁ σύζυγος τῆς θυγατρὸς μου, ἀκουσον τὴν γνώμην μου. Ἐπιθυμῶ, ὥπως ἡ Κλάρα λάμπῃ εἰς τὴν ὑψηλὴν κοινωνίαν, ἀφοῦ ἡ τύχη ἔταξεν αὐτὴν ἐκεῖ. Ἡ αὐλὴ τῆς Ἰσπανίας εἶναι λίαν περιωρισμένον θέατρον. Θέλετε μεταβῆ εἰς τὸ Λονδίον, εἰς τὴν μεγαλόπολιν, εἰς τὴν ὅποιαν τὰ πάντα εἶναι ἔξοχα! Θέλετε κατοικήσει ἐπὶ τινος νήσου τοῦ Ταμέσεως, τὴν ὅποιαν θέλω ἀγοράσει δι' ὑμᾶς καὶ ἐπὶ τῆς ὁποιᾶς θέλω ἐγείρει μέγαρον, τὸ ὅποιον θέλει ἐκπλήττει πάντας τοὺς θεωμένους αὐτό. Πέριξ τῆς νήσου, στολισκός

θαλαμηγῶν πλοίων θέλει εἶναι πάντοτε ἔτοιμος, ὥπως φέρῃ ὑμᾶς εἰς ὃ σημεῖον τοῦ κόσμου ἠθέλετε ἐπιθυμεῖ νὰ ἐπιδικηθῆται τὸν πλοῦτόν σας. Ἐννοεῖς; Θέλω, ὥπως ἡ Κλάρα ἢ εὐτυχής καὶ ζηλευμένη, διότι πάντας τοὺς τοὺς θησαυροὺς συνήθροισα χάριν αὐτῆς μόνης.

— Ὡ! ναί, ναί, ἀπεκρίθη, μεθυσμένος ἐξ ὄσων ἐβλεπον.

— Ὅφείλεις ὅμως νὰ λησμονήσῃς τὴν Ἀδελαίδα, προσέθετο ἡ Ἀδελαίς εἶναι ἐκδικητικὴ, ἀδυσώπητος καὶ σε ἀγαπᾷ.

— Λέγετε. . .

— Θέλω ὀδηγήσει αὐτὴν μακρὰν, πολὺ μακρὰν ὑμῶν, ὅποθεν δὲν θέλει δυνηθῆ νὰ σας προσβῆ.

Ἡμῖν ἐγγὺς ν' ἀποκαλύψω τῷ Μιαντουκατοῦκ τὸ μυστικὸν τοῦ φαρμάκου τοῦ ἱατροῦ Βιλδάλ, ἀλλ' ἐδίστασα.

Ὀἴμοι! ποσάκις στιγμὴ ἀνάνδρου ἀποφασιστικότητος ἐπάγεται φοβεράν σειρὰν δυστυχημάτων!

Π'

Μετὰ τινῶν ὥρων συνδιάλεξιν, πλήρη ὄρων καὶ ἀπειλῶν ἐκ μέρους τοῦ Μιαντουκατοῦκ, διαμαρτυριῶν δ' ἐκ μέρους ἐμοῦ, ἀπεχωρίσθημεν, ἀφοῦ ὠρίσαμεν τὴν τέλει τοῦ γάμου μετὰ ἕνα μῆνα.

Ἐνῷ ἀπηρχομην καὶ αὐτομάτως ἔστρεψα τὴν κεφαλὴν πρὸς τὴν οἰκίαν, εἶδον εἰς ἕν παραθύρον νὰ κινῆται μανδύλιον.

Ἦτο ἡ Ἀδελαίς, ἥτις μ' ἐχαίρετα.

Οὐκ οἶδα τίνας ἐνεκα λόγου, ἀλλ' ἐκεῖνος ὁ χαιρετισμὸς ἐπάγωσε τὴν καρδίαν μου.

Οὐχ ἤττων, ἀφικόμενος εἰς τὴν οἰκίαν τῆς Κλάρας, μείνας μόνος μετ' αὐτῆς, ἐλησμόνησα τὰ πάντα. Ἐπίστευσα ἐμαυτὸν εὐτυχῆ, ἐπομένως ἐνάρετον καὶ ἀγαθόν.

Φεῦ! Ἐυγένει, ὠνευρούμην μὲ τοὺς ὀφθαλμούς ἀνοικτούς καὶ δὲν ἐβράδυνον ν' ἀφυπνισθῶ.

Δὲν ἐσκεπτόμην πλέον περὶ τῆς Ἀδελαίδος, ἀλλ' αὕτη ἔμελλε νὰ ἐμφανισθῆ αὕτως ἐνώπιόν μου κατὰ τρόπον ἐπιφοβόν.

ΠΑ'

Αἱ ἡμέραι παρήρχοντο ἐγὼ καὶ ἡ Κλάρα ἐβλέπομεν μετὰ χαρᾶς προσεγγίζουσαν τὴν ἡμέραν τῆς ἐνώσεως ἡμῶν.

Ἡ Κλάρα ἠσχολεῖτο μετὰ πυρετώδους δραστηριότητος εἰς τὰς προπαρασκευάς.

Εἶχεν ἀγοράσει νεωστὶ κτισθὲν λαμπρὸν μέγαρον καὶ δώσει παραγγελίας εἰς τοὺς ἐν Λονδίῳ καὶ Παρισίοις ἀνταποκριτὰς της ν' ἀποστείλωσιν αὐτῇ τὰ πολυτελέστερα καὶ τοῦ τελευταίου συρμοῦ ἐπιπλα, τάπητας καὶ ἀμαξας.

Κατὰ τὸ χρονικὸν ἐκεῖνο διάστημα, ὁ Μιαντουκατοῦκ κατεγίνετο εἰς τὴν ἐκκαθάρισιν καὶ τὴν ὀριστικὴν διαλύσιν τοῦ οἴκου Λέμου, διότι, ἀφοῦ ἡ Κλάρα ἔμελλε νὰ συναφθῆ εἰς δεῦτερον γάμον, ἐκεῖνος ἐπεθύμει νὰ ἐξαλειφθῆ πᾶν ἴχνος τοῦ ὀνόματος τοῦ πρώτου συζύγου της.

— Ἐπειτα, ἔλεγε, θὰ καύσωμεν τὰ κατὰστιχα καὶ ὅλα τὰ παληόχαρτα.

Ἡμῖν εὐτυχής.

Ἡ περὶ τοῦ προσεχοῦς γάμου μου εἰδήσεις εἶχε μεταδοθῆ παρὰ τοῖς φίλοις καὶ τοῖς γνωρίμοις μου, ὧν ἕκαστος ἐζηλοῦσθε τὴν τύχην μου.

Περὶ τοῦ Λοπέος εἶχε σχηματισθῆ ἡ πεποίθησις, ὅτι εἶχε τραπῆ εἰς φυγὴν, τὸ ὁποῖον ψεῦδος εἶχε διαδώσει ἐμμέσως, ἀλλὰ ἐπιδειξίως ὁ Μιαντουκατοῦκ καὶ τὸ ὁποῖον ἐπιστεῦθη ὑπ' αὐτῶν ἔτι τῶν ὑπαλλήλων τοῦ τραπεζιτικοῦ οἴκου Λέμου, διότι πάντοτε οἱ ἄνθρωποι εἶναι διατεθειμένοι νὰ δίδωσι πίστιν εἰς τὴν ψευδολογίαν.

Ἡ ἀστυνομία δὲν ἠσχολεῖτο ν' ἀνεύρη τὸν πρῶν ἐπιστάτην, ὅστις ἐκοιμᾶτο τὸν ὕπνον τοῦ θανάτου ὑπὸ τὰς πτελέας τοῦ κήπου τοῦ Μιαντουκατοῦκ.

ΠΒ'

Μόνον ὁκτὼ ἡμέραι ὑπελείποντο μέχρι τοῦ γάμου.

Μετὰ μεσημβρινὴν ἡμέραν τινός, περιέμενον τὴν ἐπιστροφὴν τῆς Κλάρας, ἥτις εἶχεν ἐξέλθει διὰ τὴν ἀγορὰν τινῶν πραγμάτων. Ὅτε ἐπέστρεψεν, ἤσθαιεν.

— Αἰσθάνομαι ἀσβεστον δίψαν, εἶπε, θὰ ἐπινόησιν τὸν Ὀλεχνόν.

Ἡτῆσατο ποτήριον ψυχροῦ ὕδατος.

Μέχρις οὐ κομίσωσιν αὐτό, μοι ἐπεδείκνυέ τινας ἀδάμαντας, ἀγορασθέντας δι' ἐμέ.

— Εἶναι ἀξιοθύμαστοι, εἶπε· τοὺς ἡγόρασα δὲ κατὰ παράδοξον τρόπον. Εἰσῆλθον ἐντὸς καφείου, ὅπως λάθω ποτήριον ὕδατος, ὅτε κυρία τις μ' ἐπλησίασε καὶ με ἠρώτησε :

— Μήπως εἶσθε ἡ κυρία χήρα Λέμου ;

— Ναί, ἀπεκρίθη.

— Ἄ! κυρία, ἐπιθυμῶ διακαῶς νὰ μοι παράσχητε μίαν ἐκδούλευσιν.

— Ὅποιαν ;

— Ν' ἀγοράσχητε ταῦτα τὰ ἀδαμάντινα κομβία. Συγχρόνως δ' ἔσθετεν αὐτὰ πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μου.

Παρατήρησα πρόσεκτικῶς ἐκείνην τὴν κυρίαν καὶ μοι ἐράνη ὡς νὰ ἐντρέπετο.

— Ὁ σύζυγός μου, ὧν χαρτοπαίκτης, προσέθηκεν, ὑπέστη μεγάλας ἀπωλείας, εἶμαι δ' ἠναγκασμένη νὰ πωλήσω τὰ κειμήλια ταῦτα... Ὁ ἀδάμαντοπώλης μου θὰ τὰ ἡγόραζε πολὺ εὐθηνά... Ὑμεῖς ὁμως, κυρία, ἥτις εἶσθε τὸσον πλουσία...

— Πῶς μὲ γνωρίζετε ;

— Παραυρέθην εἰς τὸν τελευταῖον χορόν, τὸν ὁποῖον ἐδώκατε.

Ἡ λεπτομέρεια αὕτη ἐλάχιστον μ' ἐνδιέφερον, ἀλλὰ μόνον ἡγόρασα τὰ κομβία ἀντὶ ἐπτὰ χιλιάδων καὶ πεντακοσίων φράγκων εἰς τραπεζικὰ γραμματία, ἀφοῦ εἶχον ἐξέλθει πρὸς ἀγορὰν κοσμημάτων, τὰ δὲ κομβία μοι ἤρρεσκον.

— Ἐγὼ, εἶπεν ὁ σκελετός, παρατήρουν ἐκείνους τοὺς ἀδάμαντας μετ' ἀνησυχίας.

Μοι ἐφαίνετο, ὅτι εἶχον πωληθῆ λίαν εὐθηνά.

Ἄλλως, δὲν εἶχον ἰδεῖ τὸσον μεγάλους εἰμὴ μετὰ τῶν ἀδαμάντων τῆς Ἀδελάδος.

Ἐφερον τῇ Κλάρα τὸ ποτήριον τοῦ ὕ-

δατος, τὸ ὁποῖον ἔπιε μετ' ἀπληστίας.

Παρατήρησα ὅτι ἐπνίγστο καὶ ὅτι οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς ἀνέδιδον παράδοξον λαμψίν.

— Δὲν εἶσαι ἠὲ χριστημένος ἐκ τῆς ἀγορᾶς μου ; εἶπε.

— Δὲν εἶμαι ἠὲ χριστημένος ἐκ τῆς καταστάσεως, εἰς τὴν ὁποίαν εὕρισκεσαι.

— Τῷ ὄντι, δὲν αἰσθάνομαι καλῶς· ἡ δίψα μου αὐξάνει... θέλω καὶ ἄλλο νερόν.

Ἡθῆλθε νὰ ἐγερθῆ, ἀλλ' ἐπανέπεσεν ἐπὶ ἀνακλίντρου, ἐστερημένη τῶν δυνάμεών της.

— Ὡ! Θεέ μου! ἀνέκραξε· τί εἶναι τοῦτο ;... ὁποῖα δίψα! Νομίζω, ὅτι θὰ λιποθυμήσω· αἰσθάνομαι βόμβους εἰς τὰ ὦτα· τί ἔχω ;

Τότε, ὡς αἱ μαντικαὶ λέξεις τῆς ἐορτῆς τοῦ Βαλτάσσαρ, ἀνέλαμψε, δι' ἀπαισίας λάμψεως, εἰς τὴν διάνοιάν μου τὸ ὄνομα τοῦ ἱατροῦ Βιλδάλ.

Καὶ εἰ τότεν εὐθηνὰ ἀγορασθέντες καὶ ὅμοιοι πρὸς αὐς εἶδον παρὰ τῇ Ἀδελάδι ἀδάμαντες, οἱ προσενεχθέντες τῇ Κλάρα ἐντὸς καφείου καὶ καθ' ἣν στιγμὴν ἐδόμιζον αὐτῇ ποτήριον ὕδατος !

Δὲν ἐτόλμησα ν' ἀπευθύνω αὐτῇ ἐρωτήσεις ἐκ φόβου μὴ ἀνησυχῆσω αὐτήν· ἡ κατάστασις τῆς ὁμως ἐχειροτέρευεν, ἐπομένως ἔστειλα ὑπηρετὴν πρὸς τὸν φίλον μοι Δίას καὶ ἔτερον, ἐφιππον, πρὸς τὸν Μιαντουκατοῦκ.

Ὅτε ὁ Δίας ἀφίκετο, ἡ Κλάρα ἦτο ἀναίσθητος.

Ὁ ἱατρός, ἰδὼν αὐτήν εἰς ἐκείνην τὴν κατάστασιν, ἐξήγαγε νυστέριον καὶ ἐκέντησε μίαν τῶν ἀρτηριῶν τοῦ βραχίονος, ἀλλ' οὐδὲ σταγὼν αἵματος ἐξῆλθε.

— Τετέλεσται, μοι εἶπεν, ἡ χαρὰ ὅτι σὲ νυμφεύεται ἐθνατώσεν αὐτήν.

— Τὴν ἐθανάτωσεν !

— Ἐφθασα πολὺ ἀργά, Γαβριήλ· ἀπέθανεν ἐξ ἐγκεφαλικῆς συμφορῆσεως.

— Ἡ ἐκ δηλητηριάσεως !

— Πρόσεξον εἰς τοὺς λόγους σου !

— Τὸ ἐπαναλαμβάνω, ἐκ δηλητηριάσεως !

— Ἐκ δηλητηριάσεως ; ἀνέκραξε φοβερὰ φωνῇ ἐκ τῆς θύρας.

Ἦτο ὁ Μιαντουκατοῦκ.

ΠΓ'

Εἰς τὴν θέαν τῆς νεκρᾶς θυγατρὸς του, τὸ πρόσωπον τοῦ Ἰνδοῦ ἔλαβεν ἀποτρόπαιον ὄψιν.

Οὐδέποτε ἤκουσα τόσῳ φρικῶδῃ βλασφημίαν, οὐδὲ εἶδον ποτὲ ὅμοιαν ἔκφρασιν πόθου ἐκδικήσεως.

Οὐδὲν ἤμην εἰς κατάστασιν νὰ παρατηρήσω, οὐχ ἦττον ἠννόησα τὴν πρὸς τὸν οὐρανὸν ἐξακοντισθεῖσαν βλασφημίαν καὶ τὴν πρὸς τὴν γῆν γενομένην ἀπειλήν.

— Λέγεις ὅτι ὑπῆρξε δηλητηρίασις ;

Δὲν ἀπεκρίθη, διότι διετέλουν κατὰ πληκτος.

— Ἐγὼ, ὁ ἱατρός, εἶπεν ὁ Δίας, ὅστις διετῆρει τὴν ψυχραϊμίαν του, ὀρκίζομαι ἐν ὀνόματι τοῦ Θεοῦ καὶ ἐπὶ τῆς τιμῆς μου, ὅτι αὕτη ἡ γυνὴ ἀπέθανεν ἐκ φυσικοῦ θανάτου καὶ ἐκ κεραυνόβολου ἀποπληξίας.

— Τὸ ὄμνυεις σὺ ὁ ἱατρός ;... ἀνέκραξε ὁ Μιαντουκατοῦκ, τρίζων τοὺς ὀδόντας... Ἐὰν δ' ἐφόνευσεν αὐτὴν δηλητηρίον ;

— Βεβαίῳ, ὅτι οὐδὲν ἔχνος δηλητηρίου ὑπάρχει, ὅτι τὰ ἀποτελέσματα τῆς συμφορῆσεως εἶναι ἐντελῶς ὁρατά...

— Ἐχει καλῶς, θὰ ἴδωμεν· ἄς φέρωσι τὸν ἀστυνόμον.

Ἄκων ἐρρικίασα.

Ὁ Μιαντουκατοῦκ ἔστατο ἐπὶ τῆς θύρας τοῦ δωματίου, ἐντὸς τοῦ ὁποίου ἔκειτο ἐπὶ κλίνης ἡ νεκρά, ὡς ἴν' ἀπαγορεύσῃ ἡμῖν τὴν ἐξοδον.

Ὁ Δίας ἐκάθητο ἐπὶ ἀνακλίντρου καὶ περιέμενε τὴν ἀφίξιν τοῦ ἀστυνόμου μετὰ μεγίστης ἀδιαφορίας.

Ὅτε οὗτος ἦλθεν, ὠπισθοχώρησεν ἐν βῆμα ἐνώπιον τοῦ παραδόξου προσώπου τοῦ Ἰνδοῦ.

— Εἶμαι ὁ Χριστόφορος Ἀλθαρές, τραπεζίτης, πρῶν ἀρχηγὸς φυλῆς, Ἰνδὸς ἐξωμότης καὶ ὑπήκοος τῆς Αὐτοῦ Καθολικῆς Μεγαλειότητος.

— Ἄ! ἤκουσα νὰ γίνηται λόγος περὶ ὑμῶν, ἀπήντησεν ὁ ἀστυνόμος.

— Αὕτη ἡ γυνὴ ἀπέθανεν αἰφνιδίως, προσέθετο ὁ Μιαντουκατοῦκ, φοβοῦμαι δ' ὅτι ἐπαθεν ἐκ δηλητηριάσεως.

— Ἀφοῦ οὕτως ἔχει τὸ πρᾶγμα, ἀφοῦ ὑπάρχωσιν ὑπόνοιαι περὶ διαπράξεως ἐγκλήματος, ὀφείλω νὰ διατάξω, ὅπως οὐδεὶς ἐξέλθῃ ἐντεῦθεν πρὸ τῆς ἀφίξεως τοῦ ἀνακριτοῦ.

— Ναί, ναί, εἶπεν ὁ Μιαντουκατοῦκ· οὐδεὶς νὰ ἐξέλθῃ. Ἄλλ' ὁ δικαστής... ὁ δικαστής !

— Θὰ εἰδοποιήσω αὐτὸν παραχρῆμα.

ΠΔ'

Τῷ ὄντι, μετ' ὀλίγον ὁ ἀνακριτὴς συνέτασσε τὴν πρώτην ἐκθεσίαν του.

Ἐγένετο νεκροψία.

Τρεῖς ἱατροὶ ἐβεβαίωσαν, ὅτι ἡ Κλάρα ἀπέθανεν ἐξ ἐγκεφαλικῆς συμφορῆσεως !

Ὁ Μιαντουκατοῦκ ἐπέμεινε, τρεῖς δ' ἔτεροι ἱατροὶ ἐβεβαίωσαν ἐπίσης ἐπὶ τῆς τιμῆς καὶ τῆς συνειδήσεώς των τὴν πιστοποίησιν τῶν ἐτέρων τριῶν ἱατρῶν !

— Τὸ εἶχον εἶπει ἤδη, εἶπεν ὁ φίλος μοι Δίας, ἐγερθεὶς τοῦ ἀνακλίντρου, ἐφ' οὗ ἐκάθητο· ἀλλ' ὡς ἔχω λόγους νὰ πιστεῦω, θέλωσι νὰ καταστήσωσιν ἡμᾶς ὑπευθύνους διὰ φυσικὸν θάνατον, ἐπομένως ἀπέρχομαι.

— Ὡς ἐπιθυμεῖτε, κύριε, ἀπήντησεν ὁ δικαστής· εἶσθε πάντες ἐλεύθεροι.

Ἐξῆλθον μετὰ τοῦ Δίას.

Ὁ Μιαντουκατοῦκ ἔμεινε παρὰ τὸν νεκρὸν τῆς θυγατρὸς του.

— Εἶσαι βέβαιος, ὅτι δὲν ὑπῆρξε φαρμακεία ; ἠρώτησα τὸν Δίαν, ἀφοῦ ἐφθάσαμεν εἰς τὴν οἰκίαν του.

— Ὅχι, ὄχι, ἑκατοντάκις ὄχι· δὲν ὑπάρχει φαρμακεία, ἀπεκρίθη· ἐὰν εἶχε τὸ πρᾶγμα ἄλλως, δὲν ἦθελον σοὶ το ὁμολογήσει, ἀφοῦ εἴμεθα μόνον ; Τί κρίμα... τὸσον ὠραία... τὸσον πλουσία !

Ἀπῆλθον παράφρων τῆς οἰκίας τοῦ Δίას, μετέβην δὲ καὶ ἐνεκλείσθην εἰς τὴν ἰδικὴν μου.

ΠΕ'

Ἐμεινα ἐν αὐτῇ ἐπὶ δεκαπενθήμερον, διερχόμενος δι' ὄλων τῶν φάσεων τῆς θλίψεως.

Καὶ . . . ὀφείλω νὰ το ὁμολογήσω, εἰ καὶ δὲν μὲ τιμᾶ, ὅ,τι περισσότερο μ' ἐλύπει δὲν ἦτο ὁ θάνατος τῆς Κλάρας, διὰ τὸν ὅποιον ἡ λύπη μου ἤθελε ταχέως πραυνθῆ, ἀλλ' ἡ ἀπώλεια τῶν θησαυρῶν τοῦ πατρὸς τῆς.

Εἶχον δὲ μέγα δίκαιον, διότι ὅστις ἤθελε γίνεαι κύριος ἐκείνων τῶν θησαυρῶν... Ἄλλ' ἄς ἐξἄκολουθήσωμεν.

ΠΣ'

Μετὰ δεκαπέντε ἡμέρας, ἔλαβον ταχυδρομικῶς ἐπιστολήν.

Ἀνεγνώρισα τὴν γραφὴν τῆς Ἀδελαιδος.

Ἡ καρδιά μου ἀνεσκήριτῆσεν.

Ἡσθάνομην αὐθις τὴν ἐπιτροπὴν τοῦ ἀγγέλου τοῦ κακοῦ.

«Γαβριήλ, δύνασθε νὰ ἔλθῃτε παρὰ τῶ Ἀλβαρῆς, ὅταν θελήσῃτε, μοὶ ἔγραψεν εἶμαι ἐλευθέρᾳ, ἐντελῶς ἐλευθέρᾳ. Σᾶς ἀγαπῶ. Ἀδελαις».

Ἐλευθέρᾳ! ἐντελῶς ἐλευθέρᾳ! ἀνερώνησα. Τί ἐγένετο ὁ Μιαντουκατοῦκ; Ἰσως νέξ ἐγκεφαλικὴ συμφορῆσις . . .

Φυσικώτατα, τὸ ὄνομα τοῦ ἱατροῦ Βιλδάλ ἀνέλαμψεν αὐθις ἀπαισιῶς ἐν τῇ φαντασίᾳ μου.

Παραχρῆμα ἵππευσα καὶ διητυνῆθη πρὸς τὴν ἔπαυλιν τοῦ Μιαντουκατοῦκ.

Ὅτε δ' ἔφθασα εἰς ἀπόστασιν βολῆς, εἶδον μανδύλιον κινούμενον εἰς τὸ αὐτὸ παράθυρον, ἐκ τοῦ ὁποίου ἡ Ἀδελαις μὲ εἶχε χαιρετήσει, κατὰ τὴν τελευταίαν πρὸς τὸν Ἰνδὸν ἀρχηγὸν ἐπίσκεψίν μου.

Ἦτο ἐκείνη.

Ἦλθε καί με ὑπεδέχθη ἐπὶ τῆς μεγάλης κλίμακος, πενηθοροῦσα.

— Τί σημαίνει τοῦτο; ἠρώτησα αὐτήν.

— Ὅμιλεῖτε, ὁμιλεῖτε ἀφόβως· εἶμαι, οὕτως εἰπεῖν, μόνη εἰς ταύτην τὴν οἰκίαν· ἀπέπεμψα πάντας τοὺς ὑπηρετάς, ἔχω δ' εἰς τὴν ὑπηρεσίαν μου μόνον μίαν οἰκογένειαν χωρικῶν καὶ μίαν μάγειρον. Ὑπάρχει ὅμως ἐδῶ εἰς ἱατρός.

— Εἰς ἱατρός; τί νὰ πράξῃ;

— Ἴνα ἴδῃ τὸν ἄνθρωπον τοῦτον θνήσκοντα.

— Ἄ! ὁ Μιαντουκατοῦκ ἀποθνήσκει;

Ἡ Ἀδελαις μ' ἔλαβεν ἐκ τῆς χειρὸς καὶ με εἰσήγαγεν εἰς τὴν οἰκίαν.

— Μὲ ἀγαπάτε πάντοτε; μοὶ εἶπε.

— Παρατήρησα αὐτὴν ἔρφοδος· πλὴν διετέλουν ὑπὸ τὴν ἐπιτροπὴν αὐτῆς καὶ ἡσθάνομην ἑμαυτὸν λιποθυμοῦντα ὑπὸ τὴν λάμπιν τοῦ βλέμματός τῆς.

— ὦ! ὅποιον βλέμμα! Πόσαι ὑποσχέσεις, δυνάμεναι νὰ τρελλάνωσιν ἄνθρωπον, ἀνεγινώσκοντο ἐν αὐτῷ!

— Εὐχαριστῶ, εὐχαριστῶ, Γαβριήλ· δὲν ἠδυνάμην νὰ ζῆσω ἄνευ τοῦ ἐρωτῆτός σου! ἀνερώνησα, ριφθῆσα εἰς τὰς ἀγκαλάς μου.

Ἦμεθα εἰς τὸν αὐτὸν κοιτῶνά τῆς, εἰς τὸν ὅποιον μὲ εἶχεν ἄλλοτε κρῦψει.

— Καὶ ὁ Μιαντουκατοῦκ; ἠρώτησα τὸν σκελετόν.

— Τί μ' ἐνδιέφερε τότε περὶ τοῦ Μιαντουκατοῦκ; Ἀπῆλθον τῆς καταχθονίου ἡδονῆς νὰ καταβιβρώσκομαι ὑπὸ δαίμονος.

— ὦ! ὅποια ἡμέραι! ὅποια ἡμέραι καὶ ὅποια νύκτες!

Ὅποιος στρόβιλος πυρός!

ὦ! ἐπάρατοι ἀναμνήσεις!

Ἡ ζωὴ μου δὲν ἦτο ἀρκούσα διὰ τὴν εὐτυχίαν μου.

— Ἀλλὰ . . . καὶ ὁ Μιαντουκατοῦκ; ἐπέμενον.

— Ὁ Μιαντουκατοῦκ ἀπέθνησκειν . . . ἀπέθνησκειν ἐκ μαρασμοῦ.

Ἡ Ἀδελαις μὲ παρέσυρε παρὰ τοὺς πόδας τῆς κλίνης τοῦ ἐτοιμοθανάτου καὶ προσφέρουσα μοὶ ἀνάκλιτρον, μ' ἐπλήρου θωπειῶν, ὁ δὲ Μιαντουκατοῦκ, κατάκοιτος καὶ ἀκίνητος, ἐβλεπεν ἡμᾶς φοβερῶς.

Ἡμέραν τινὰ δὲν ἠδυνήθη νὰ ἴδῃ ἡμᾶς πλέον.

Ἦτο νεκρός.

Ἀπέθανε βραδέως, ὡς σθεννυμένη λυχνία.

Ὁ ἱατρός συνέταξε μακρὰν ἔκθεσιν περὶ τῶν αἰτιῶν τοῦ θανάτου του. Οὐδεὶς ἀνεκάλυψεν ἐλάχιστον ἴχνος δηλητηρίου.

Ἀφοῦ ἀπεκρίσθη τὸν νεκρὸν αὐτοῦ, ἡ Ἀδελαις ἔρηξε κραυγὴν ἀγαλλιάσεως:

— Ὅλη ἰδική σου! ἐντελῶς ἰδική σου! ἀνεφώνει ἰδική σου καὶ ἐλευθέρᾳ!

ΠΖ'

— ὦ! ὅποια γυνή! ἀνεφώνησα.

— Ἄτιμος! . . . ἑκατοντάκις ἄτιμος!

— Καὶ ἐνομφεύθης αὐτήν;

— Ναί! . . . ἀλλὰ μετὰ μακρὸν μαρτύριον.

— Μακρὸν μαρτύριον;

— Ἡ Ἀδελαις, ἰδοῦσα ἐαυτὴν ἐλευθέραν, κατῴκησεν εἰς τὴν Μαδρίτην, ὅπου ἐνεφανίσθη ὡς πλουσίᾳ χήρᾳ — ἦτο δ' ὄντως πλουσίᾳ — συνήθροισε δὲ συναναστροφὴν καὶ ἐραστῆς.

— Ἐραστῆς! Λοιπόν, δὲν ἤρατῶ σοῦ;

— Ναί, ἀλλ' ἐγίνωσκεν ὅτι ἤμην δούλος τῆς.

— Δούλος τῆς! . . .

— Ζηλότυπος, ὀργίλος, ἐμειφόμεν αὐτῆς διὰ τὰς πρὸς ἑτέρους ἡκίστα ἐμοὶ εὐαρέστους διαχύσεις τῆς. Ἠκροᾶτο ἐμοῦ, μειδιῶσα, εἶτα δὲ μοὶ ἔλεγεν:

— Ἄς παραιτηθῶμεν τοῦ γάμου ἡμῶν.

— Ὅπως θέλετε.

— Ἀλλὰ δὲν πρέπει νὰ ἐπανιδώμεν ἀλλήλους.

Τότε, ἐγὼ ἔτρεμον καὶ ἐκείνη προσέθετε, μειδιῶσα πάντοτε:

— Ὅποια γελοία ζηλοτυπία, ἀγαπητέ μοι φίλε! ὅποια ἀνωφελεῖς συζητήσεις!

Φεῦ! Εὐγένιε, ὑπέφερον ὅ,τι εἶναι δυνατὸν νὰ ὑποφέρῃ τις καὶ τι πλέον, τὰ δὲ παθήματά μου μ' ἐθανάτου. Ἐτρεμον ἐκ φόβου πλησίον τῆς Ἀδελαιδος καὶ δὲν ἠδυνάμην ν' ἀποχωρισθῶ αὐτῆς . . .

Ἐπινον, ἐπινον ἀπλῆς ὡς τὸν ἐρωτᾶ τῆς

καὶ πάντοτε ἐδίψων μόνον φλέγουσάν με δίψαν εὐρισκὸν ἐν τῷ βάθει τοῦ δηλητηριασμένου ποτηρίου.

Ἄ! βλέπω τὴν ἀθλίαν, ἐπιβαίνουσαν ἀμάξης, τὴν στιγμὴν ταύτην, μετὰ τοῦ φίλου σου Ἰωάννου.

Ἐγὼ δέ, καταδικασθεὶς νὰ φέρω μόνον ὅσα, εἶμαι ἐδῶ, προσκεκολλημένος καὶ δεδεσμευμένος.

ὦ!

Οἱ ὀδόντες τοῦ σκελετοῦ ἔτριζον κατὰ φοβερὸν τρόπον, δύο σπινθήρες ἀπῆστραψαν εἰς τὰς κοιλότητας τῶν λειπόντων ὀφθαλμῶν του καὶ ἤκουσα ἐκ νέου τὸν ὑπόκοφον μηκυθμόν, ὅστις ἐφάνετο, ὅτι ἐδόμβει ἐντὸς τοῦ κενοῦ κρανοῦ του.

— Ἄς τελειώσωμεν! ἄς τελειώσωμεν! ἀνεφώνησεν ὁ χορὸς τοῦ Βασιλικοῦ Θεάτρου ἐκλεισεν, ὁ Ἰωάννης δὲν θὰ βραδύνει νὰ ἐπιστρέψῃ καὶ ἡ λαλιά τοῦ ἀλέκτορος ταχέως θέλει ἀκουσθῆ.

Ἐλαβε καὶ μοὶ προσῆνεγκε τὸν φουσητῆρα.

— Φόνευσόν με, εἶπε.

— Περίμενε . . . περίμενε μίαν στιγμὴν . . . Ὁ γάμος σου μετὰ τῆς Ἀδελαιδος; . . .

— Δὲν ἔχει παρέλθει χρονικὸν διάστημα μεῖζον τοῦ μηνός, ἀφ' οὗ ἀπεφάσισε νὰ με συζευχθῆ, ἀλλ' ἀφοῦ μὲ εἶχε δηλητηριάσει.

— Δηλητηριάσει;

— Ναί, διὰ τοῦ φαρμάκου τοῦ φαύλου, τοῦ δολοφόνου ἱατροῦ Βιλδάλ, τοῦ χρησίμου εἰς τὰς παθήσεις τοῦ ἥπατος! διὰ τοῦ φαρμάκου, διὰ τοῦ ὁποίου ἡ Κλάρα εἶχε δηλητηριασθῆ ὑπὸ γυναικός, τῆς ὁποίας τὴν συνενοχὴν εἶχεν ἀγοράσει ἡ Ἀδελαις, διὰ τοῦ ὁποίου, ἐπὶ τέλους, εἶχε θανατώσει τὸν Μιαντουκατοῦκ.

— Ἀλλ' ἀφοῦ εἶχεν ἐπιχειρήσει τὴν δηλητηριάσιν σου, διατί νὰ συζευχθῆ μετὰ σοῦ;

— Ὅπως γένηται χήρα γνωστοῦ ἀνδρός καὶ . . . μὲ κληρονομήσῃ.

— Πῶς! ἡ γυνή, ἥτις κατεῖχε τοὺς ἀπείρους θησαυροὺς τοῦ Μιαντουκατοῦκ, ἠδύνατο νὰ ζηλεύσῃ τὴν κληρονομίαν σου;

— Διότι ἐκείνοι οἱ θησαυροὶ ἐγένοντο ἄφαντοι. Εἰς ἡν θέσιν ὑπῆρχον, ὑπὸ τὴν πλάκα τῆς ἐστίας τῆς καλύβης τοῦ Μιαντουκατοῦκ, εὐρέθη μόνον τέφρα.

— Τέφρα!

— Καί τινα ψίγματα χρυσοῦ.

— Ἄ!

— Ὁ Μιαντουκατοῦκ, αἰσθάνομενος ἐαυτὸν νοσοῦντα, ἔκαυσε τοὺς θησαυροὺς του· οἱ ἀδάμαντες, οἱ μαργαρίται, πάντα ταῦτα καίονται, Εὐγένιε.

— Ἄ! ἄ!

— Ἡ ἀθλία τὸ ἐγίνωσκεν, ἐπομένως, συνεργομένη μετ' ἐμοῦ εἰς γάμον, ἀπῆτησεν, ὅπως ὁ ἐπιζήσων ἡμῶν κληρονομήσῃ τὸν ἕτερον . . . Ἐγὼ δ' ἐρωτευμένος . . . πιστεύων εἰς τὴν ὑπαρξιν τοῦ θησαυροῦ . . . Καὶ ἐκείνη ἡ κακοήθης φέρει τὸ ὄνομά μου καὶ τὴν περιουσίαν μου πρὸς γέροντα πλούσιον, ἐκ τῶν προτέρων παραμυθουμένη, διὰ τῶν θωπειῶν τοῦ Ἰωάννου, διὰ

τήν θυσίαν τοῦ ὅτι νυμφεύεται γέροντα.
 "Ω!...

Ὁ σκελετός ἦτο μανιώδης.

— Φόνευσόν με, ἐπανάλαβε, προσφέρω μοι αὖτις τὸν φουσητήρα.

— Πέριμενε, πέριμενε ἀκόμη. Ὁ σκοπὸς τῶν ἐγκλημάτων εἶνε ἀκατανόητος.

— Ἡ Κλάρα δὲν ἦτο θυγάτηρ τοῦ Μιαντουκατοῦκ;

— Ναι.

— Ἐπομένως ἦτο κληρονόμος αὐτοῦ.

Ἰδοὺ τὸ αἴτιον τοῦ θανάτου της.

— Φρίκη! ὥστε σὺ ἀπήγγειλες τὴν καταδίκην αὐτῆς, καταστήσας γνωστὴν τῇ Ἀδελαΐδι τὴν καταγωγὴν τῆς Κλάρας;

— Ναι.

— Κεὶ ἡ Ἀδελαΐς ἐθανάτωσεν αὐτήν, διὰ τοῦ δηλητηρίου, τὸ ὅποιον σὺ ἐκόμισα, ὅπως ἀπαλλαγῆς τοῦ Μιαντουκατοῦκ;

— Ναι, καί. Εἶτα δ' ἐθανάτωσεν ἐπίσης ἐμέ, ὅπως μὴ ἀποκαλύψω τὰ ἐγκλήματατά της. Ὁ Θεὸς ὅμως εἶναι δίκαιος· ἐὰν δ' ἐπέτρεψεν ἐμοὶ τὸ ἀλλόκοτον τοῦτο εἶδος τῆς ὑπάρξεως, τὸ ἐπραξεν, ὅπως καταστήσω γνωστὴν τὴν ἱστορίαν ἐκείνης τῆς γυναίκος.

— Ἡ διήγησίς σου μοι ἐμποιεῖ τὴν ἐντύπωσιν μύθου, ἐφευρεθέντος ὑπὸ σοῦ πρὸς ἐμπαιγμὸν μου.

— "Ω! δὲν πιστεύεις;

— Πῶς νὰ πιστεύσω εἰς τὴν ὑπαρξιν τοιοῦτου τέρατος, ὅποιον μοι παρέστησας τὴν Ἀδελαΐδα;

— Ἡ Ἀδελαΐς ἦτο ἡ χεὶρ τοῦ Θεοῦ.

— Βλασφημεῖς.

— Ἡ Ἰνὸς Λέμου... ἀπαχθεῖσα ὑπὸ τοῦ Μιαντουκατοῦκ καὶ ἀποθανοῦσα ἐκ τῆς πείνης εἰς καλύβην ἐντὸς δάσους τοῦ Νέου Κόσμου, κατηράσθη, κατὰ τὰς τελευταίας στιγμὰς τῆς ἀγωνίας της, τὸν Μιαντουκατοῦκ καὶ τὴν γενεάν του.

— Ἄ!

— Ἐνοεῖς τώρα πῶς ἡ Ἀδελαΐς ὑπῆρξεν ἡ χεὶρ τοῦ Θεοῦ; Αἱ ἀραὶ τῶν θνησκόντων εἰσκούονται! Πραξὸν ὡς θέλω, ἵνα μὴ σου καταρασθῶ, Ἀρρία... Ἡ ὄρα ἦλθε... λάβε τὸν φουσητήρα καὶ φόνευσόν με.

Προῦχώρησε τὸσον ἀπειλητικός, ὥστε ἐγὼ, καταληφθεὶς ὑπὸ φόβου, ἔλαβον αὐτομάτως τὸν φουσητήρα.

— Κεὶ πῶς θὰ ἐνεργήσω, ἵνα σὲ φονεύσω;

— Εἰσάγαγε τὸν σωλῆνα εἰς τὸν ἕτερον τῶν ρωθῶνων μου καὶ φύσησον... τὸ εἰς τὴν ἐγκεφαλικὴν κοιλότητα ἐδρεῖον πνεῦμά μου θέλει φύγει, διὰ τῶν ρηγματῶν τῶν βρεγματικῶν ὀστέων.

— Εἶσαι παρᾶφρων.

— Φύσησον! Φύσησον! ὁ ἀλέκτωρ θέλει φωνήσει.

Ἐκλινε τὴν κεφαλὴν του πρὸς τὰ ὀπίσω, εἰσήγαγε μόνος τὸν σωλῆνα τοῦ φουσητήρος ἐντὸς τοῦ ρωθῶνός του καὶ ἐπλησίασεν εἰς τὸ προσωπὸν μου τὰς χειρίδας τοῦ φουσητήρος.

— Φύσησον! εἶπεν.

Ἡνέωξα αὐτομάτως τὸ ἐργαλεῖον καὶ ἐφύσησα.

Τότε, ἠσθάνθη ἐν ἑμαυτῷ ἀποτρόπαιόν τι.

Τὸ ἦμισυ, τοῦλάχιστον, τῆς ψυχῆς τοῦ ἐπαράτου, ἀποδιώχθην διὰ τοῦ ἀνέμου τοῦ φουσητήρος καὶ ἐξελθὼν ἐκ τοῦ ἑτέρου ρωθῶνος, εἰσῆλθεν εἰς τὸ στόμα μου.

Ὁ σκελετός ἔπεσε πλκίως, ἀκριβῶς καθ' ἣν στιγμὴν ἐφάνει μακρὰν ὁ ἀλέκτωρ. Μετ' ὀλίγον, ἐγὼ κατεκείμεν ἀναίσθητος ἐπὶ τῆς κλίνης μου.

ΠΗ'

Ὅτε συνῆλθον εἰς ἑμαυτόν, ὁ Ἰωάννης ἦτο πλησίον μου.

Αἱ ἡλιακαὶ ἀκτῖνες εἰσέδυν διὰ τοῦ παραθύρου.

Ὁ σκελετός ὑπῆρχεν ἐντὸς τοῦ ἐβένιμου ἐρμαρίου.

— Πῶς διήλθες τὴν νύκτα; με ἠρώτησεν ὁ Ἰωάννης.

— Καλῶς, ἀριστα, ἀπεκρίθην, μὴ τολμῶν νὰ τῷ εἶπω τι τῶν συμβάντων.

Μοὶ ἐφάνετο, ὅτι ὁ σκελετός με παρετῆρει ἀπειλητικός.

Τὸ ἐλαφρὸν τραυμά μου ἦτο εἰς καλὴν κατάστασιν, ἐπομένως ἐπορεύθην εἰς τὴν οἰκίαν μου.

Ἐμαθον ὅτι ὁ Ἰωάννης εἶχε μνηστευθῆ μετὰ χήρας.

Ἡθέλησα νὰ γνωρίσω αὐτὴν εἶναι ὠραιότατη, ἄγγελος.

Ὀνομάζεται ὅμως Ἀδελαΐς, προσέτι δ' ἀγαπᾷ πολὺ τὸ ροδίον χρῶμα.

Θεὸ μου! αἰσθάνομαι τι καταχθόνιον ἐν ἑμαυτῷ· αἰσθάνομαι τι τὸ ὅποιον με βρσκανίζει κατ' ἀοριστόν τινα τρόπον, με θλίβει καὶ με μαρμαίνει!

Ἴσως εἶναι τὸ δηλητηριασμένον πνεῦμα τοῦ Ζέξ.

Ὅσακις ἀκούσω νὰ τρίξη θραυόμενος ξηρὸς κλάδος ἢ κάλαμος ἢ συντριβομένη ὕελος, νομίζω, ὅτι ἀκούω τὸν θόρυβον τῶν δακτύλων τοῦ σκελετοῦ, κτυπῶντος τὴν ὕελον τοῦ ἐρμαρίου του καὶ καλοῦντός με.

Ὅσακις ἴδω ροδόχρουν ἐσθῆτα, ἀνασκιοτῶ.

Ὅσακις δ' ἀκούσω τὸ ὄνομα Ἀδελαΐς, αἱ τρίχες τῆς κόμης μου ἀνορθοῦνται!

Εὐτυχῶς, ἡ γυνὴ, τῆς ὁποίας ἐρῶμαι, ὀνομάζεται Ἐρριέττη.

Εἶναι ὅμως θυγάτηρ τοῦ Ζέξ!

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Ἀφοῦ ἐπέρανα τὴν ἀνάγνωσιν τοῦ χειρογράφου, ἠγέρθην καὶ ἐξῆλθον, ὅπως ἐπισκεφθῶ τὸν κοινὸν τῷ Ἀρρία καὶ ἐμοὶ φίλον Ἰωάννην.

Δὲν ἦτο εἰς τὴν οἰκίαν του, ἀλλ' εὔρον ἐκεῖ τὴν σύζυγόν του.

Ἡ Ἀδελαΐς, χήρα ὄντως πρόην στρατιωτικῆς, εἶναι εὐειδῆς καὶ χαρίεσσα, ἀλλ' οὐδὲν ἔχει τὸ θρηϊώδες ἢ αἰμοβόρον, πλὴν τοῦ μέλανος χρώματος τῶν ὀφθαλμῶν της.

— Μοὶ φαίνεται, εἶπεν, ὅτι ζητεῖτε

τὸν σύζυγόν μου μετ' ἀνυπομονησίας.

— Ναι, διότι ἤθελον νὰ συμβουλευθῶ αὐτὸν περὶ τούτου...

Ἐπέδειξα αὐτῇ τὸ χειρόγραφον.

— Ἄ! ἀνεφώνησεν: Ἀπομνημονεύματα Σκελετοῦ...

Ἐξερράγη εἰς γέλωτα.

— Γελάτε;

— Γελῶ διὰ τὸ πλήρες ἀνοησιῶν αὐτοῦ ὄνειρον.

— Ὀνειρον;

— Ναι, ὄνειρον τοῦ Εὐγενίου Ἀρρία.

— Ὀνειρον, λέγετε;

— Ὀνειρον, κατὰ τὸ ὅποιον ἀπέδωκε

φρικώδη ἱστορίαν εἰς τὸν σκελετὸν ὕδροκομιστοῦ... Ὁ τοιαῦτα ὄνειρευόμενος... ἔχει καλὴν φαντασίαν.

— Αἱ! γνωρίζετε, λοιπόν, τὴν ἱστορίαν ταύτην;

— Θεὸ μου! Ναι. Ὁ Ἀρρίας ἔδωκεν αὐτὴν καὶ ἀνέγνωσεν ὁ Ἰωάννης τὴν παρομοιὴν τοῦ γάμου ἡμῶν μετὰ δ' ὀκτῶ ἡμέρας, ὁ Ἰωάννης ἔδωκεν αὐτὴν εἰς ἐμέ καὶ τὴν ἀνέγνωσα ἐπίσης. Καὶ... δὲν ἐμάντευσατε τὸ μυστικόν;

— Ὁχι.

— Ὁ Ἰωάννης, ὅπως πράξη τὰς ἐκ τοῦ τραύματος ἀλγηδόνας τοῦ φίλου του, ἐχορήγησεν αὐτῷ, κατ' ἐκείνην τὴν νύκτα, γαλάκτωμα μετὰ μορφίνης.

Τότε, ἐνόησα τὰ πάντα.

Ἐὰν θέλητε, ἀναγνώστρια ἢ ἀναγνώστα, νὰ ἐνοήσητε ἐπίσης ὑμεῖς, ἐρωτήσατε ἀπλῶς τὸν ἰατρὸν σας, ἐὰν, κατὰ τὸν ὑπὸ τῆς λήψεως μορφίνης προξενούμενον ὕπνον, δύναται τις νὰ ἴδῃ ὄνειρον ὅμοιον τῷ τοῦ Ἀρρία.

ΤΕΛΟΣ

Δ**

Η ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΜΟΝΣΟΡΩ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ

(Ἦρα προηγουμένου φύλλου)

— Πῶς! εἶπεν ὁ Γορανφλότος, τὸ πρᾶγμα ἐγνώσθη ἐκτός τοῦ μοναστηρίου;

— Ἀναμφιβόλως, ἀφοῦ ἠξέυρετε, ὅτι ἦσαν παρόντες πλείονες τῶν ἐκτὸν λαϊκῶν, οἵτινες οὐδὲ λέξιν ἐκ τῆς ὀμιλίας σας ἀπόλεσαν.

— Ἐκ τῆς ὀμιλίας μου; εἶπεν ὁ Γορανφλότος, εἶτι μᾶλλον ἐκπληττόμενος.

— Ὁμολογῶ, ὅτι ἦτο ὠραία, ὁμολογῶ, ὅτι τὰ χειροκροτήματα ἔδει νὰ σὰς μεθύσωσιν, ὅτι ἡ ὁμόθυμος ἐπιδοκιμασία ἔδει νὰ ταραξῆ τὸν νοῦν σας· πλὴν νὰ φάσητε μέχρι τοῦ σημείου νὰ προτεινῆτε λιτανεῖαν εἰς τὰς ὁδοὺς τῶν Παρισίων, νὰ προσενηχῆτε νὰ φορέσητε θώρακα καὶ νὰ ποιήσητε ἐκκλησίαν πρὸς τοὺς εὐλαβεῖς καθολικούς μετὰ τὴν περικεφαλαίαν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς καὶ τὴν σπάθην εἰς τὴν χεῖρα, θὰ ὁμολογήσητε, ὅτι ταῦτα ἦσαν ὑπερβολικὰ καὶ ἀσύνετα.

Ὁ Γορανφλότος παρετῆρει τὸ ἠγαύμενον ἐξεστνηκῶς.

— Τώρα, ἐξηκολούθησεν ὁ ἠγούμενος,

υπάρχει τρόπος να συμβιβασθῶσι τὰ πάν-
τα. Ὁ ἐν τῇ καρδίᾳ σας βράζων γενναῖος
θηρσκευτικὸς χυμὸς θὰ σας ἐβλαπτεν εἰς
τοὺς Παρισίους; ὅπου ὑπάρχουν τόσοι κα-
κοὶ ὀφθαλμοί, οἵτινες σας κατασκοπεύου-
σιν. Ἐπιθυμῶ, λοιπόν, νὰ μεταβῆτε νὰ
καταναλώσητε αὐτόν...

— Ποῦ, πάτερ μου; ἠρώτησεν ὁ Γο-
ρανφλότος, πεπεισμένος, ὅτι ἔμελλε νὰ
λάβῃ τὴν πρὸς τὸ πειθαρχεῖον ἄγουσαν.

— Εἰς τινὰ ἐπαρχίαν.

— Εἰς ἐξορίαν! ἀνέκραξεν ὁ μοναχός.

— Ἐὰν μείνης ἐνταῦθα, δύναται νὰ σοὶ
συμβῇ τι χεῖρον, ἀγαπητὲ ἀδελφέ.

— Καὶ τί δύναται νὰ μοι συμβῇ.

— Ποινικὴ καταδίωξις, δυναμένη νὰ
ἐπιφέρῃ ἰσοβία δεσμῶν, ἐὰν μὴ τὸν θάνατον.

Ὁ Γορανφλότος φρικωδῶς ὠχρίασε· δὲν
ἠδύνατο νὰ ἐνοήσῃ τινὲς τρόπον εἶχε κα-
τασταθῇ ἀξίος ἰσοβίων δεσμῶν καὶ μά-
λιστα θανάτου, διότι ἐμέθυσε ἐντὸς κα-
πηλείου καὶ διενυκτέρευσε ἐκτὸς τοῦ μο-
ναστηρίου.

— Ἐνῶ, ὑποβλλόμενος εἰς προσωρι-
νὴν ἐξορίαν, ἀγαπητότατέ μοι ἀδελφέ, ἐξ-
ηκολούθησεν ὁ ἡγούμενος, οὐ μόνον θέ-
λετε διαφύγει τὸν κίνδυνον, ἀλλ' ἐπίσης
θέλετε ὑψώσει τὴν σημαίαν τῆς πίστεως
εἰς τὴν ἐπαρχίαν, ὅτι ἐπικίνδυνον καὶ ἀ-
δυνατον εἶπατε, τὴν παρελθούσαν νύκτα,
ὑπὸ τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ τοῦ βασιλέως
καὶ τῶν ἐπικαταράτων εὐνοουμένων του,
καθίσταται εὐχερῶς ἐκτελέσιμον εἰς
τὴν ἐπαρχίαν. Ἀναχωρήσατε, λοιπόν, τὸ
ταχύτερον, ἀδελφέ Γορανφλότε, ἵσως δ'
εἶναι τῶρα πολὺ ἄργά καὶ οἱ φρουροὶ ἔλα-
βον ἤδη διαταγὴν νὰ σας συλλάβωσιν.

— Οἴμοι! τί λέγετε, πανοσιώτατε
πάτερ μου; ἐψιθύρισεν ὁ μοναχός, περι-
σπέρπων τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐντρομος, διότι
ἐπ' ὅσων ὠμίλει ὁ ἡγούμενος, τοῦ ὁποίου
ἔθαυμαζε τὴν πραότητα, τόσῳ μάλλον ἐξί-
στατο διὰ τὰς διαστάσεις ὁποίας ἠδύνατο
νὰ λάβῃ, λίαν συγγνωστὸν ἀμαρτήμα· οἱ
φρουροὶ εἶπατε; καὶ τί ἐπραξα ἐγὼ κατὰ
τῶν φρουρῶν;

— Σεῖς δὲν τοὺς ἐκάματε τίποτε, ἀλλὰ
δυνατὸν νὰ σας κάμωσιν ἐκεῖνοι.

— Λοιπόν, κατηγορήθη; εἶπεν ὁ μο-
ναχός.

— Ἐὰς τοιχογραφεῖς. Ἀναχωρήσατε,
ἀναχωρήσατε.

— Ν' ἀναχωρήσω! εὐκόλως λέγεται,
πανοσιώτατέ μου, ἀλλὰ πῶς θὰ ζήσω;

— Αἴ! οὐδὲν τούτου εὐκολώτερον. Εἴ-
σθε ὁ εἰσπρακτὴρ τῶν ἐλεῶν τῆς Μονῆς·
ἰδοὺ τὰ μέσα τῆς συντηρήσεώς σας. Ἐκ
τῶν εἰσπραξέων σας συνετηρήσατε μέχρι
τουῦδε ἑτέρους, ἐξ αὐτῶν δὲ νῦν θὰ τραφήτε
σεῖς. Ἄλλως, δύνασθε, μὰ τὸν Θεόν, νὰ ἦσθε
ἡσυχος, διότι θέλετε προσηλυτίσει πολ-
λοὺς ἐπαρχιώτας εἰς τὸ πρόγραμμα, τὸ
ὅποιον ἀνεπτύξατε, ὥστε εἶμαι βέβαιος,
ὅτι οὐδενὸς θέλετε στερεῖσθαι. Ἀναχωρή-
σατε, λοιπόν, δι' ὄνομα τοῦ Θεοῦ, καὶ πρὸ
παντός μὴ ἐπανελήθητε, ἄνευ προειδοποιή-
σεως ἡμῶν.

Ὁ ἡγούμενος, ἀφ' οὗ ἐνηγκαλισθῆ τρυ-
φερῶς τὸν ἀδελφὸν Γορανφλότον, ὤθησεν

αὐτὸν ἑλαφρῶς, ἀλλὰ μετ' ἐπιμονῆς, στε-
φθεῖσθαι ὑπὸ τῆς ἐπιτυχίας, εἰς τὸ κελ-
λίον του.

Ἐκεῖ ἦτο συνηγμένη ἅπανα ἡ κοι-
νότης, περιμένουσα τὸν Γορανφλότον.

Μόλις δ' οὗτος ἐπεφάνη, ἕκαστος τῶν
μοναχῶν ἔσπευσε πρὸς αὐτόν, θέλων ν' ἀ-
σπασθῆ αὐτοῦ τὰς χεῖρας, καὶ τὸν τρα-
χελόν. Τινῶν δ' ἡ εὐλάβεια ἔφρασε μέ-
χρι τοῦ νὰ θελήσωσι ν' ἀσπασθῶσι τὸ
κράσπεδον τῶν ῥάσων του.

— Ὑγειαινοῖτε, ἔλεγεν εἰς, θλιβῶν
αὐτὸν ἐπὶ τοῦ στήθους του· ὑγειαινοῖτε,
εἰσθε ἅγιος ἄνθρωπος· μὴ με λησμονῆτε
εἰς τὰς προσευχάς σας.

— Μπᾶ! ἅγιος ἄνθρωπος ἐγώ; εἶπεν
ὁ Γορανφλότος· τί λέγεις;

— Ὑγειαινοῖτε, εἶπεν ἕτερος, σφιγγῶν
τὴν δεξιάν του, γενναῖε πρόμαχε τῆς πί-
στεως, ὑγειαινοῖτε. Ὁ Γοδοφρέδος Βουλ-
λιῶν μὴδενίζεταί ἐνώπιόν σας.

— Ὑγειαινοῖτε, μάρτυς, τῷ εἶπε τρί-
τος, ἀσπάζόμενος τὸ χρονον τοῦ ζωννύοντος
αὐτὸν σχοινοῦ· παρ' ἡμῖν ἐπικρατεῖ εἰσέτι
ἡ τύφλωσις, ἀλλ' ἡ ὥρα τοῦ φωτός ἤγ-
γικεν.

Τοιοῦτοτρόπως, ὁ Γορανφλότος ἀπὸ ἀγ-
κάλῃς εἰς ἀγκάλῃν, ἀπὸ ἀσπασμοῦ εἰς ἀ-
σπασμὸν καὶ ἀπὸ ἐπιθέτου εἰς ἐπίθετον,
ὠδηγήθη μέχρι τῆς ἐξωθύρας, ἧτις ἐκλει-
σθη πρὸ αὐτοῦ, μόλις ὑπερβάντος τὸν οὐδόν.

Ὁ Γορανφλότος ἠτένισε τὴν θύραν μετ'
ἀπεριγράπτου βλέμματος καὶ ἐτελείωσε
νὰ ἐξέλθῃ τῶν Παρισίων ὀπισθοβατῶν,
ὡς ἐὰν ὁ ἐξολοθρευτὴς ἄγγελος τῷ ἐδεί-
κνυε τὴν αἰχμὴν τῆς σπινθηροβολούσης
σπάθης του.

Αἱ μόναι διαφυγοῦσαι τῶν χειλέων του
λέξεις, ὅτε ἀφίκετο εἰς τὴν πύλην τῆς
πόλεως, ὑπῆρξαν αἱ ἐπόμεναι:

— Νὰ με πάρῃ ὁ διάβολος, ἐὰν δὲν
ἦναι ὅλοι τρελλοί· ἐὰν ὅμως δὲν ἦναι,
τότε, εὐσπλαγχνίαν Θεέ μου, εἶμαι ἐγὼ
τρελλός.

ΚΕ'

**Πῶς ὁ Γορανφλότος ἐπέισθη ὅτι
ἦτο ὑπνοδάτης καὶ ἐθλέθη πι-
κρῶς διὰ τὴν νόσον ταύτην.**

Μέχρι τῆς ἀπαισίας ἡμέρας τῆς ἀπροσ-
δοκῆτου καταδιώξεώς του, ὁ δυστυχὴς Γο-
ρανφλότος, εἶχε διαγάγει θεωρητικὸν βίον,
δηλαδή, ἐξερχόμενος λίαν ἐνωρίς, ὡσά-
κις ἤθελε ν' ἀπολαύσῃ τῆς δρόσου, καὶ
ἀργά, ὡσάκις ἐπεζῆται τὸν ἥλιον ἔχων
δὲ πίστιν εἰς τὸν Θεόν καὶ εἰς τὸ μαγει-
ρεῖον τοῦ μοναστηρίου, δὲν ἀπελάμβαν-
εν εἰμὴ τῶν λίαν κοσμικῶν, ἀλλὰ καὶ
λίαν σπανίων ἐκτάκτων τοῦ Κέρατος τῆς
'Αφθονίας· τὰ ἐκτακτα ταῦτα ἦσαν ἀνά-
λογα πρὸς τὰς ἰδιοτροπίας τῶν πιστῶν
καὶ ἀφῆρουντο ἐκ τῶν εἰς χρήματα εἰσφο-
ρῶν αὐτῶν, αἵτινες εἰσῆρχοντο εἰς τὸ μο-
ναστήριον ἡλαττωμέναι, καθ' ὅσον ὁ ἀδελ-
φὸς Γορανφλότος εἶχε δαπανῆσει κατὰ
τὴν εἰς τὸ καπηλείον τῆς οδοῦ Ἀγίου Ἰα-
κώβου ἀνάπαυσίν του. Ἐπίσης ὁ φίλος
του Σχικῶ ἠγάπα τὰ καλὰ γεύματα καὶ
τοὺς κελύδαι συνδαιτυμόνας, πλὴν ἦτο λίαν

ἰδιότροπος εἰς τὸν βίον του. Ὁ μοναχὸς
ἐβλεπεν ἐνίοτε αὐτὸν τρεῖς ἢ τέσσαρας
συνεχεῖς ἡμέρας καὶ ἐπιτα παρήρχοντο
δεκαπέντε ἡμέραι, ὀλόκληρος μὴν ἢ ἕξ
ἐβδομάδες, χωρὶς νὰ τον ἐπανάδῃ. Ὁ Γο-
ρανφλότος, λοιπόν, ἦτο ἐξ ἐκείνων τῶν
μοναχῶν, διὰ τοὺς ὁποίους, ὡς συμβαίνει
διὰ τινὰς παῖδας στρατοῦ, ὁ κόσμος ἤρχι-
ζεν ἀπὸ τοῦ ἡγουμένου ἦτοι τοῦ συνταγ-
ματάρχου τοῦ μοναστηρίου καὶ ἔληγεν
εἰς τὸν κενὸν λέβητα. Ἐνεκα τούτου, ὁ
στρατιώτης οὗτος τῆς ἐκκλησίας, ὁ παῖς
τῆς κουκουλάς, ἐὰν ἐπιτρέπηται ἡμῖν
αὕτη ἡ ἔκφρασις, οὐδέποτε εἶχε φαντα-
σθῆ τὴν ἡμέραν, καθ' ἣν ἔμελλε ν' ἀκο-
λουθῆσῃ ἐπίπονον ὁδὸν πρὸς ἀναζήτησιν
τύχης.

Ἐὰν τοὐλάχιστον εἶχε χοήματα· πλὴν
ἡ ἀπάντησις τοῦ ἡγουμένου εἰς τὴν τοι-
αύτην αἴτησίν του ἦτο ἀπλῆ καὶ ἄνευ ἀ-
ποστολικῶν περιφράσεων, ὡς ἡ ἐπομένη
φράσις τοῦ εὐαγγελιστοῦ Λουκᾶ:

— Ὁ ζητῶν εὐρίσκει.

[Ἐπειτα συνέχεια].

Δμλ.

ΦΟΒΕΡΑ ΔΟΚΙΜΑΣΙΑ

[Ἐκ τῶν τοῦ Γερμανοῦ Ζαχερ-Μάζοχ]

(Συνέχεια καὶ τέλος, τῆς προηγουμένης φύλλου)

Ἐκάθηντο ποτέ, ὡς συνήθως, οἱ δύο,
εἰς τὸ δῶμα τοῦ Πύργου τῆς Τυρολίας,
ἀπολαύοντες τοῦ θαύματος τῶν περὶ ὀ-
ρέων, φωτιζομένων ὑπὸ τῶν χρυσῶν ἀκτί-
νων τοῦ δύνοντος ἡλίου.

— Θὰ χωρισθῶμεν μετὰ τινὰ καιρὸν,

— Διατί; ἠρώτησεν ὁ Βανδόρφ.

— Εἶνε τόσος καιρὸς ὅπου εἶμαι μα-
κρὰν τῆς κατοικίας μου, ἀπήντησεν ἡ
Ἀδέλα. Σπουδαῖαι ἐργασίαι μὲ ἀναμέ-
νουσιν ἐκεῖ. Καὶ ὑμεῖς βέβαια θὰ ἐπιστρέ-
ψητε εἰς τὴν πατρίδα σας.

— Ὅταν σεῖς μὲ διώξητε... ἐψιθύρισεν
ὁ Βανδόρφ.

— Αὐτὸ ποτέ δὲν θὰ γίνῃ. Καὶ δι' ἐ-
μὲ εἶνε πολὺ βεβῶν νὰ χωρισθῶμεν.

— Καὶ μοὶ τὸ λέγετε, βαρωνίς;

— Ἐγὼ λέγω τὴν ἀλήθειαν, εἶπε μὲ
πλῆρες χάριτος βλέμμα.

— Μὴ ὀργισθῆτε—ὑπέλαβεν ὁ Βανδόρφ
— ἐὰν ἐπωφελοῦμενος τῆς καλῆς ὑμῶν
διαθέσεως, ἐκφράσω ἐκεῖνο τὸ ὅποιον ἀπὸ
καιροῦ κρύπτει ἡ καρδιά μου.

— Τί πράγμα;

— Σας ἀγαπῶ, Ἀδέλα!

Ἡ ὠραία δὲν ἠδυνήθη νὰ κρύψῃ τὴν
ἐκπληξίν της.

— Ἀφήσατέ με νὰ τελειώσω εἶπεν ἰ-
κετευτικῶς ὁ Βανδόρφ.

— Ναί, ἀλλὰ σεῖς εἰςέυρετε πολὺ κα-
λὰ ὅτι ἐγὼ δὲν πιστεύω εἰς τὸν ἔρωτα,
εἶπεν ἡσυχῶς ἡ Ἀδέλα.

— Τὸ γνωρίζω—προσέθηκεν ὁ Βανδόρφ
— καὶ διὰ τοῦτο οὔτε ἠλπίζον εἰς ἀμοι-
βαιότητα. Ἀλλὰ ἐνθυμηθῆτε ὅσα πολλὰ
μοὶ εἶπατε, ὅτι δὲν βλέπετε σκοπὸν
τινα ἐν τῇ ζωῇ, ὅτι ζῆτε ξένη χαρὰς καὶ
ἡδονῆς. Σας ἰκετεύω, δοκιμάσατε νὰ ζή-
σωμεν ὁμοῦ. Ἐπιτρέσατέ μοι νὰ σας ἀ-

γαπῶ, μεθ' ὅλης τῆς εὐκρινείας καὶ τῆς δυνάμεως τοῦ ἔρωτός μου, ὀρίσατε μίαν τινὰ δοκιμασίαν, καὶ ἐὰν εἰς ταύτην νικήσω, ἐὰν κατορθώσω νὰ ἐμπνεύσω εἰς τὴν καρδίαν σας μικρὰν συμπάθειαν, τότε μὴ διστάσητε νὰ μοὶ τείνητε τὴν χεῖρα.

Ἡ Ἀδέλα δὲν ἀπήντησεν, ἀλλὰ συνόνους ἐπλάνα τὸ βλέμμα τῆς εἰς τὸν ὀρίζοντα ὅπου κατ' ὀλίγον ἐξηπλοῦτο ἡ ἐσπέρα.

Ὁ Βανδὸρφ ἐπίσης ἐσιώπα ἐπὶ τινὰς στιγμάς, ἔπειτα λαβὼν αὐτὴν ἐκ τῆς χειρὸς εἶπεν·

— Ἀδέλα, αὐτὸ εἶνε δι' ἐμὲ ζήτημα ζωῆς ἢ θανάτου. Ἀποφασίσατε, εἰπέτε μοι τὴν τελευταίαν λέξιν.

— Ζωῆς ἢ θανάτου; ἠρώτησε μειδιῶσα ἡ Ἀδέλα.

— Ναί, ζωῆς ἢ θανάτου, ἐπανελάβεν ὁ Βανδὸρφ, ἐὰν σεῖς δὲν εἰμπορεῖτε νὰ με ἀγαπήσητε, τί εἶνε δι' ἐμὲ ἡ ζωή;

— Ὡ τῆς κοινῆς φράσεως! ἀνεφώνησε γελῶσα ἡ Ἀδέλα.

— Ὅχι, Ἀδέλα, δὲν εἶνε κοινὴ φράσις. Ὁ μὲν σπουδάζων καὶ ἐπαναλαμβάνων: Ἀποφασίσατε.

— Καλῶς, εἶπεν ἐκείνη. Σὰς δίδω προθεσίαν ἑνὸς ἔτους. Πείσατέ με ὅτι μὲ ἀγαπᾶτε πρᾶγματι. Ἐὰν ἐπιτύχητε νὰ διεγειρήτε καὶ ἐν τῇ καρδίᾳ μου τὸν ἔρωτα εἶμαι ἰδικῆ σας. Ἐὰν ὅμως ὄχι, τότε ἀποθάνετε!

Ταῦτα εἰπούσα ἐγέλασε.

— Μὴ ἀστειεύεσθε, εἶπεν σοβαρῶς ὁ Βανδὸρφ. Ἐὰν μετὰ ἕν ἔτος εἰπῆτε ὅτι πρέπει νὰ ζῶω χωρὶς σας—τοῦτο θὰ εἶνε ἡ καταδικαστικὴ μου ἀπόφασις. Τότε ὅμως θὰ σας ζητήσω, μίαν, τὴν τελευταίαν, χάριν...

— Ποίαν; ἠρώτησεν ἡ Ἀδέλα.

— Νὰ μοὶ δώσητε σεῖς τὸν θάνατον.

— Καλῶς, δύναμαι νὰ σας παράσχω αὐτὴν τὴν εὐχαρίστησιν.

— Καὶ θὰ ἔχητε τὸσον θάρρος;

— Νὰ σας φονεύσω; Καὶ διατί ὄχι, ἀφοῦ σεῖς ἔχετε τὸσον θάρρος, ὥστε νὰ φονευθῆτε μόνος δι' ἐμέ.

— Καὶ τί; ἀμφισβᾶλλετε περὶ τούτου;

Ἡ Ἀδέλα ὑψωσε τοὺς ὤμους.

— Μοὶ δίδετε τὸν λόγον σας ὅτι μετὰ ἕν ἔτος ἢ θὰ μοὶ δώσητε τὴν χεῖρά σας ἢ θὰ με φονεύσητε;

— Ἐχετε τὸν λόγον μου. Ἐὰν ἐντὸς τοῦ ἔτους δὲν σας ἀγαπήσω, ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ σας καταδικάσω εἰς θάνατον καὶ θὰ ἐκτελέσω ἐγὼ τὴν ἀπόφασιν. Μὴ τὸ λησμονήτε.

— Δὲν θὰ τὸ λησμονήσω.

— Καὶ μὴ βασισθῆτε εἰς τὴν εὐσπλαχνίαν μου, προσέθηκε ἡ ὄραια.

— Ὅχι! ἐν ἐκ τῶν δύο, ἢ θὰ γίνετε ἰδικῆ μου ἢ θὰ ἀποθάνω.

Ἐθλίψαν ἀλλήλων τὰς χεῖρας. Ἡ τρομερὰ συμφωνία συνήφθη.

Παρήλθεν ἔτος. Ἡ Ἀδέλα διήλθεν αὐτὸ μετὰ τοῦ θυμαστοῦ τῆς, ἐν Βοημίᾳ, ἐν Βιέννῃ καὶ τέλος ἐν Lago Maggiore. Ἦλθε πάλιν ἡ ἀνοιξίς. Ἐκάθηντο καὶ οἱ δύο ἐπὶ τοῦ ἐξώστου τῆς ἐν Isola Bella

ἐξοχικῆς οἰκίας, ὅπου κάτωθεν, ὑπὸ τὸν οὐρανὸν τῆς ἐσπέρας, ἐξηπλοῦτο ἡσυχος καὶ γλαυκὴ ἢ ἐπιφάνεια μεγάλῃς λίμνης.

— Ὁ καιρὸς εἶνε πολὺ δροσερός, ἄς εἰσέλθωμεν, εἶπεν ἡ Ἀδέλα. Εἰσῆλθεν εἰς τὴν αἴθουσαν καὶ ἐκάθισε νωχελῶς ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρου. Ὁ Βανδὸρφ ἔκλεισε τὴν θύραν καὶ ἐπλησίαζε πρὸς τὴν ἐστίναν, ὅτε:

— Ἐλησμονήσατε, εἶπεν ἀποτόμως ἡ Ἀδέλα.

— Τί;

— Τὴν συνθήκην μας: σήμερον ἔληξε τὸ ἔτος.

— Σήμερον... ἐπανελάβε ψυχρῶς ὁ Βανδὸρφ.

— Ἐλθετε πλησίον μου, εἶπεν ἡσυχος ἡ Ἀδέλα. Ἐκεῖνος ἐπλησίασε.

— Πλησιέστερον, ἀκόμη πλησιέστερον.

Ὁ Βανδὸρφ ὑπήκουσεν. Ἡ καρδία του ἐπαλλεν ἰσχυρῶς.

— Ἐχετε, βεβαίως, μεγάλην ἀνυπομονησίαν νὰ μάθητε τί θὰ εἶπω.

— Εἰπέτε, δι' ὄνομα Θεοῦ...

— Ὅσον καὶ ἂν προσεπάθῃσα νὰ θέσω εἰς ἀμφιβολίαν τὴν εὐκρινείαν καὶ τὸ βᾶθος τοῦ αἰσθήματός σας, ἐπεισθῆν ἐν τούτοις ὅτι ὁ πρὸς ἐμὲ ἔρωτός σας εἶνε ἀληθῆς, σταθερὸς καὶ εἰς τοῦτο ἐπετύχητε, ἐνίκησατε...

— Ἀδέλα! ἀνέκραξεν ἑξαλλος ἐκ τῆς χαρᾶς ὁ Βανδὸρφ καὶ ἔπεσεν εἰς τοὺς πόδας τῆς.

— Με ἐνίκησατε, ἐπανελάβεν ἡ Ἀδέλα, θέτουσα τὰς χεῖρας ἐπὶ τῶν ὤμων τοῦ Βανδὸρφ.

Εἰς τοὺς γάλανους ὀφθαλμούς τῆς διέλαμψεν ἀκτίς εὐδαιμονίας.

— Ἐνίκησατε, ἀλλ' ὄχι καθ' ὀλοκληρίαν, προσέθηκε μετὰ μικρὰν σιωπὴν ἡ ὄραια.

— Πῶς; Τί ἐννοεῖτε;

— Τώρα πλέον πιστεύω ὅτι μὲ ἀγαπᾶτε, εἶπε ψυχρῶς ἡ φιλάρεσκος χήρα, ἀλλὰ δὲν δύναμαι νὰ συμμερισθῶ καὶ ἐγὼ τὸ αἰσθημά σας.

— Ἀδέλα, αὐτὸ εἶνε σκληρότης.

— Ὅχι, εἶνε ἀλήθεια.

— Τότε φονεύσατέ με! ἀνέκραξεν ἐν ἀπελπισίᾳ ὁ Βανδὸρφ.

— Ὡ! μὴ νομίζετε ὅτι ἐλησμονήσα τὴν συμφωνίαν μας, εἶπεν εἰρωνικῶς ἡ Ἀδέλα. Ἡ ζωὴ σας εἶνε εἰς τὰς χεῖράς μου καὶ δὲν εἶμαι τοιαύτη, ὥστε νὰ μὴ ἐπωφεληθῶ τῶν δικαιωμάτων μου· ἐγὼ δὲν δύναμαι νὰ ἀγαπήσω, ἀλλὰ δὲν εἰξεύρετε πόσον μοὶ εἶνε εὐχάριστον νὰ ἀγαπῶμαι τὸσον ἐμπαθῶς, ὅπως μὲ ἀγαπᾶτε σεῖς. Μοὶ εἶνε εὐχάριστον νὰ ἴδω νεκρὸν ὑπὸ τοὺς πόδας μου ἄνθρωπον τὸν ὅποιον περιφρονῶ.

— Ὅμιλεῖτε σπουδαίως; ἠρώτησεν ὁ Βανδὸρφ με φωνὴν μόλις ἀκουστήν.

— Σεῖς δὲν τὸ πιστεύετε; εἶπεν ἡ ὄραια μειδιῶσα. Τὴν ζωὴν σας ἀγαπᾶτε περισσότερο ἀπὸ ἐμέ.

— Ὅχι, ὄχι, ὑπέλαβεν ὁ Βανδὸρφ. Εἶμαι ἔτοιμος νὰ ἀποθάνω!

Ἡ Ἀδέλα ἠγέρθη ταχέως, ἔχυσεν εἰς ποτήριον ὕγρον τι ἐκ τινος φιαλιδίου, τὸ

ὅποιον ἐξήγαγεν ἐκ τινος κιβωτίου καὶ τὸ προσέφερεν εἰς τὸν καταδικὸν λατρευτὴν τῆς.

— Πίνω εἰς ὑγείαν σας, Ἀδέλα! εἶπε μετ' ἐμψάσεως ἐν ἀπελπισίᾳ ὁ Βανδὸρφ. Καὶ ἐκένωσε τὸ ποτήριον μέχρι πυθμένος.

Ἡ Ἀδέλα τὸν ἐθώρει μετ' ἀνεκφράστου περιεργίας· ἡ ἀναπνοὴ τῆς ἦτο ταχυτέρα.

— Δότε μοι τὴν χεῖρά σας, ἐφέλλισεν ὁ Βανδὸρφ... χάνω τὰς αἰσθήσεις μου...

Σκότος ἐκάλυψε τοὺς ὀφθαλμούς του καὶ ἡ κεφαλὴ του ἔκλινε...

Μετὰ μίαν περιπού ὄραον ἠνοιξε τοὺς ὀφθαλμούς του· εὐρίσκετο εἰς τὴν αὐτὴν θέσιν, πρὸς τοὺς πόδας τῆς Ἀδέλας, μετὰ τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τῶν γονάτων τῆς. Ἡ Ἀδέλα ἐμειδία ἐπιχαίρων...

— Τί ἔπαθον; ἠρώτησεν ἐγειρόμενος, ἦτο ὕπνος;.. ζῶ ἀκόμη; Καὶ μετ' ἐκπλήξεως ἐκύτταξε τὴν Ἀδέλαν.

— Ναί, ναί, ζῆτε καὶ θὰ ζῆτε δι' ἐμὲ, ἠγαπημένε μου! σύζυγέ μου! ἔλεγεν ἡ Ἀδέλα. Σὰς ἀγαπῶ! σας ἀγαπῶ, ὅσον καὶ σεις μὲ ἀγαπᾶτε, περισσότερον καὶ τῆς ζωῆς ἀκόμη!

— Ἄλλ' αὐτὸ τὸ ὕγρον... αὐτὸ τὸ δηλητήριο;

— Ἦτο ὑπνωτικόν.

— Καὶ διατί ὅλα αὐτά;

— Ἦτο ἡ δοκιμασία.

Ὁ Βανδὸρφ ἀνηγέρθη ταχέως.

— Ἀδέλα! ἀνέκραξε, λέγετε ὅτι μὲ ἀγαπᾶτε καὶ εἶχετε τὸσον σκληρὰν καρδίαν ὥστε νὰ με ἀναγκάσητε νὰ αἰσθθῶ ὅλας τὰς βασάνους ἀνθρώπου χωριζομένου ἀπὸ τῆς ζωῆς—καὶ τοῦτο χάριν τῆς τέρψεώς σας! Ὅχι! ἡ δοκιμασία εἶνε ὀλίγον σκληρὰ, καὶ γυνὴ ἀρεσκομένη εἰς τοιοῦτον παιγνίδιον δὲν ἔχει καρδίαν, δὲν ἔχει τὸ εὐγενὲς ἐκεῖνο αἰσθημα, τὸ ὅποιον εὐλογεῖ τὸν ἔρωτα!

— Βανδὸρφ! Τί ἐπάθατε; δὲν με ἀγαπᾶτε πλέον;

— Ὅχι, βραχνίς, δὲν σας ἀγαπῶ πλέον. Τοιαύτην γυναῖκα δὲν δύναμαι νὰ ἀγαπήσω. Μὲ ἐπαίζατε πολὺ ἐλαφρῶς. Χαίρετε! εἶπεν ἀποτόμως καὶ σταθερῶς ὁ Βανδὸρφ.

— Πρὸς Θεοῦ... Τί κάμνετε; Θέλετε νὰ με καταστήσητε δυστυχῆ—ἀνέκραξεν ἡ Ἀδέλα προσπαθοῦσα νὰ τὸν κρατήσῃ.

— Σεῖς ἐκάματε ἀμφοτέρους δυστυχεῖς! Εἶπεν ὁ Βανδὸρφ. Χαίρετε.

Ἀπεσπᾶσθη ἐκ τῶν χειρῶν τῆς εἰς μάτην ἔπεσεν εἰς τοὺς πόδας του ἰατεῦουσα· ἐκεῖνος ἀνεχώρησεν.

Ἡ θλαζμηπόλος εὗρε τὴν Ἀδέλαν ἐκτάδην κειμένην ἐπὶ τοῦ τάπητος ψυχρὰν καὶ ἀνκίσθητον.

K. Γ.

ΓΝΩΣΙΟΠΟΙΗΣΙΣ

Οἱ ἐκ τῶν ἡμετέρων κκ. Συνοδηγητῶν μεταοικησόντες κατὰ τὴν 1ην Σεπτεμβρίου, παρακαλοῦνται νὰ γνωστοποιήσωσι τοῦτο εἰς τὸ γραφεῖόν μας, ἵνα μὴ ἐπέλθῃ ἀταξία εἰς τὴν διακομὴν τοῦ φύλλου. Ἡ Διεύθυνσις.